

Tình Em Mãi Bên Anh - Dung Nhi

Tình Em Mãi Bên Anh

Tác Giả: Dung Nhi

Chương 1

Bận rộn suốt mấy tuần lễ cuối cùng thì mọi việc cũng xong Quần áo đã xếp hết, những cái đồ linh tinh cũng đã được xếp vô vali Diễm không ngờ mình lại nhiều đồ đến như vậy Cứ tưởng chỉ mất một hai hôm, không ngờ mất đến cả tuần lễ và phải thêm mấy cô em họ giúp nữa mới soạn xong Có nhiều món đồ sau khi mua về thì nàng quên hẳn, vẫn còn nguyên cái price tag. Vừa soạn đồ cho Diễm mẹ vừa la, thấy bố đi ngang Mẹ cần nhân với bố

- "Anh vô mà coi con gái cưng của anh nè, nó sài kiểu này hèn gì mà mình làm ra tiền nhiều mà không thấy dự"

Bố nghe Mẹ gọi dừng lại, đứng ở trước cửa phòng nhìn vô đồng quần áo ngồn ngang, bố cười

- Có sao đâu Con gái mà, quần áo hôm nay ngày mai đã thay một mới rồi Phải theo một chút phải không con

Mẹ lườm bố, nói bố lúc nào cũng cứ bình Diễm Trong 3 đứa con bố thương Diễm nhất, và Diễm cũng biết được điều này nên hay nhõng nhẽo với bộ Diễm nhỏ hơn anh ba của nàng 5 tuổi Trước năm 75, bố Diễm là bác sỹ, lại là đại tá tình trường nên sau khi sanh anh ba của Diễm, mẹ nhất định không có con nữa để thời giờ đi theo canh chừng bộ Năm 75 gia đình nàng đến Mỹ, bố nàng đi học lại lấy bằng bác sỹ rồi mẹ mới sanh Diễm Lúc đó ở San Jose còn rất ít bác sỹ Vietnam nên phòng mạch của bố Diễm lúc nào cũng rất đông khách Bố phải làm từ sáng sớm đến tối, làm luôn cả ngày chủ nhật mà vẫn còn nghe complained là tới phòng mạch của bác sỹ lúc nào cũng phải đợi lâu ạ Bố vẫn nói đó là thời điểm vàng son nhất của bố Diễm lại có ánh mắt đầu tư, nên có tiền dư là bố mua nhà cho thuê Giá nhà ở Silicon Valley lại mỗi lúc mỗi tăng nên cuộc sống gia đình Diễm càng lúc càng khà Là con út, hơn nữa lại sinh thiếu tháng nên Diễm rất yếu đuối, vì vậy cả gia đình nâng niu Diễm như viên ngọc quý Từ nhỏ Diễm đã quen với cuộc sống muốn gì được nấy Diễm chưa hề biết muộn phiền, sầu não là gì cho đến khi nàng gặp Tiên

Hôm đó là vào trưa thứ bảy Một buổi trưa hè nắng gắt khó chịu Trong lòng Diễm vừa bực lại nóng như bị lửa đốt Nàng lo là phải, chỉ còn vài tiếng nữa là anh Hai của nàng sẽ xuống máy bay Nếu biết cái xe Porsche mà anh coi như vợ bị trầy như vậy chắc sẽ giận lắm Anh Hai tuy rất thương nàng, nhưng tánh tình của anh thì Diễm rất hiểu rọ Khác với anh ba, cái gì cũng okay, anh Hai của nàng giống như ông cụ, làm cái gì cũng phải ngăn nắp và trình tự Đồ của anh Diễm muốn lấy gì cũng được, nhưng phải hỏi trước, nếu chưa hỏi mà tự lấy thì anh sẽ mắng Diễm suốt mấy tuần lễ Bố muốn can cũng không được Cũng tại anh Hai, đi qua New York để họp conference lại giao cho Diễm giữ chìa khóa xe giùm Rồi thằng em họ lại năn nỉ Diễm cho nó mượn xe để làm le với bạn gái, rồi lại làm trầy xe như vậy Nhưng nghĩ lại cũng tại mình tất cả Tại Diễm nghe đồ ở Macy ở Union Square mới về đẹp lắm nên vội chạy đi coi Diễm chỉ tính đi 2-3 tiếng thôi, không ngờ vô đó lại miên mang quên mất thời giờ Khi bước ra cửa thì trời đã chập tối, homework thì còn đầy, Diễm phải nhờ thằng em họ vẽ giùm bức họa để mai còn đem nộp Nó chịu làm, nhưng điều kiện là phải cho nó mượn xe, mà nhất định phải là cái xe Porsche.

Nhìn thấy người thanh niên khoảng 23-24 tuổi, mặc bộ đồ xanh của thợ sửa xe, Diễm gọi

- "Nè, sao lâu quá vậy Tôi cần đi gấp đó, chừng nào mới xong đây"

Nghe tiếng Diễm, người thanh niên đó dừng lại,

- ?Cô không thấy đông lắm hay sao, mấy người đến trước cô còn đang chờ mà.

Theo thói quen hàng ngày của mình Diễm nói,

- -So, anh muốn tính gấp tư gấp năm gì cũng được Tôi cần đi gấp, anh làm mau cho tôi đi.

Người thanh niên nghe Diễm nói rồi cau mày có vẻ bực mình

- "Đúng là mấy cô tiểu thư nhà giàu nhìn đời bằng nửa con mắt Cô tưởng có tiền là trên hết hay

sao Ở đây ai tới trước thì tôi làm trước "

Nói xong anh ta bỏ mặc Diễm đứng đó, rồi quay về Trời vừa nóng, lại đang bức, hơn nữa từ nhỏ đến lớn chưa ai dám nói chuyện với nàng như vậy Diễm thấy nóng cả mặt . Nàng cảm thấy thật giận và quê.

- "Anh đứng lại, anh chỉ là tên sửa xe thối Có tư cách gì mà nói tội Chú Tân đâu, chú Tân!"

Diễm la lớn lên gọi ông chú?

Nghe đến tên mình, ông chủ vội chạy ra. Thấy Diễm ông nói

- "Cháu đến sao không gọi phone trước", chỉ anh chàng vừa la Diễm ông nói

- "Nó mới làm thôi nên không biết, để chú làm liền cho cháu"

Đưa cho Diễm chai nước ngọt ,ông nói tiếp "Cháu vô đây ngồi cho mát" Nói rồi ông ta kêu anh chàng đó làm, nhưng anh ta nhất định không chịu, rồi ông ta đành phải đích thân làm cho Diễm Cũng may vết trầy chỉ nhỏ nên cũng không tốn bao lâu.

Diễm lấy xe ra, mới lái được một đoạn thì tự nhiên cái xe hơi bị lạng Diễm tắt máy, tắt vô bên đường rồi xuống còi Thật là xui quá, không biết là ngày gì nữa . Mới gặp tên ôn thân, bây giờ bánh xe lại bị xì nữa . Lại quên mang phone theo nếu không có thể gọi bố , Diễm mở cốp xe, lấy bánh sơ cua ra. Diễm có thấy qua anh ba nàng thay bánh sơ cua, nàng nghĩ chắc cũng không khó Hì hục hồi lâu mà nàng cũng chưa nâng được cái bánh lên, trưa lại quá nóng, trán của Diễm đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi

- "Tránh ra đi! Nhìn cô làm chắc đến sáng mai cũng chưa xong"

- Nghe tiếng nói sau lưng, Diễm quay lại, thì ra là cái anh chàng ở chỗ shop sửa xe. "Lại là tên ôn thân lúc nãy" Diễm nhủ trong bụng

- Không cần Diễm trả lời

Hắn bức bội

- Okay, fine, đúng là làm ơn mắc oán . Chỗ này vắng lắm, lát gặp Mỹ Đen đừng la nha ." Rồi hắn bỏ đi. nhưng chỉ đi vài bước hắn quay lại

- Không phải tôi muốn giúp cô đâu, nhưng thấy người con gái một mình mà không giúp, tôi sợ bị trời đánh thôi . Nhìn Diễm cười rồi hắn nói tiếp,

- Tránh ra đi, tôi không rảnh đâu, tôi còn phải đi mua đồ nữa.

Thế rồi anh ta đẩy Diễm ra, rồi bắc tay vô làm mặc kệ Diễm có đồng ý hay không Diễm đứng cạnh đó không biết làm gì Thật ra hắn cũng tốt bụng lắm . Nhìn kỹ hắn cũng khá đẹp trai . Tuy hắn chỉ mặc bộ đồ thợ, đầu tóc thì cũng chẳng có gell hay hairspray nhưng có một cái vẻ gì khác, một cái gì khác mà Diễm không tìm thấy ở những anh chàng con nhà giàu lúc nào cũng quần áo bảnh bao, tóc thì bóng lạng

- "Anh tên gì vậy" Diễm hỏi Hắn dừng tay, ngược lên nhìn Diễm rồi nói

- Thì cô cứ gọi tôi là thằng sửa xe như lúc nãy được rồi"

Diễm đỏ cả mặt, ấp úng

- "Lúc nãy tôi..tôi không có ý nói vậy đâu"

Nhìn thấy vẻ bối rối trên nét mặt Diễm, hắn phì cười

- Tôi giỡn thôi, tôi tên Tiến"

- Sao anh không đi học mà làm thợ sửa xe vậy ?

Tiến dừng tay lại, nhìn Diễm một lúc rồi nói

- Bộ cô tưởng trên đời này ai cũng may mắn như cô hay sao, ai sinh ra cũng được cầm chìa khoá vàng à . Tôi còn mẹ còn em, không đi làm lấy tiền đâu trả tiền nhà . Không có tiền thì sẽ bị đuổi . Đâu phải ai cũng không cần làm, mà vẫn được đi xe đẹp, ở nhà đẹp, có sẵn tiền như cô Hơn nữa, sửa xe cũng là việc đáng hoàng mà, tôi dùng hai bàn tay của tôi để kiếm tiền, đâu có phải trộm cướp . Thật ra cô ngày thợ hay là ngu ngốc đây ."

Cái lối nói chuyện của Tiến thật bất lịch sự, lại như móc họng Như lúc khác thì Diễm đã nổi nóng rồi . Không hiểu sao Diễm lại không cảm thấy giận chút nào

- Tôi không có nói là sửa xe không tốt, tôi...

- Được rồi, tôi biết cô muốn nói gì Tiến cắt ngang câu nói của Diễm

- "À, tôi tên Diễm"

- "Xong rồi đó cô bé," Tiên xếp mấy cái kèm búa vô thùng đồ nghề, rồi vừa bước đi tới xe của chàng vừa nói nói tiếp

- Tôi biết cô là cô Diễm, con bác sỹ T. mà, chú Tân rất nể cô, oh không là nể ba của cô . Thôi về nhà đi cô bé.

Nói rồi Tiên lái xe đi mặc Diễm còn chưa kịp cảm ơn . Trên đường lái xe về nhà mà đầu óc Diễm cứ lẩn quẩn những câu nói của Tiên.

Trên sân nhà Diễm thấy đầy cả xe . Từ bên ngoài đã nghe được tiếng cười đùa ồn ào . Diễm ngạc nhiên, hôm nay anh Hai nàng về nhưng đâu có nghe bố nói là mở party . Còn đang lục trong giỏ để kiếm chùm chìa khóa thì cánh cửa đã mở ra . Anh Hai của Diễm đứng trước cửa

- Em đi đâu vậy, cả nhà đợi em từ sáng đến giờ . Coi anh mang ai về cho em nè!..?

Anh Hai nàng tránh sang một bên, để Diễm thấy người đang đứng sau lưng . Một người đàn ông trẻ chỉ khoảng độ 30. Nhìn hơi quen nhưng Diễm không nghĩ ra được ai . Thấy Diễm đứng tần ngần như đang cố moi trong trí óc, người này là ai

- 8 năm không gặp thôi . Bé Diễm không nhận ra anh sao ? Người đàn ông lên tiếng Giọng nói thật trầm ấm thân quen

- Anh là anh Phong !? Diễm kêu lên!

- Phải gọi là bác sỹ Cao mới đúng! Phải không Phong . Anh Hai nàng vừa cười vừa nói tiếp,

- Em đừng đòi quà anh nữa nha, anh đem về cho em nguyên cả con người nè, thấy không"

Quay sang Phong, anh nói

- "Mày về tới là từ này tao được ngủ ngon, vì ban đêm tao không cần nghe tiếng khóc của ai nhớ mày nữa.

Diễm đỏ cả mặt

- Anh đừng có sạo quá!"

- Vậy sao, không biết ai khóc ướt cả cái gối vậy, Diễm biết ai không Diễm!"

Diễm béo anh Hai thật mạnh Ánh né, rồi chạy vô nhà, vừa chạy ánh vừa la

- "Có người bị kẻ bí mật nên nổi giận nè

- Diễm thiệt là giận và quê, chạy theo anh Hai để đánh

- "Diễm"! tiếng Phong gọi nàng . Diễm quay lại ngượng ngùng nhìn Phong.

- Anh Nam hay nói giỡn lắm

Phong nhìn nàng cười,

- "Mà có hay không ?" Chàng hỏi

Diễm làm như không nghe, nói lơ sang chuyện khác

- "Anh về sao không nói trước để Diễm đón ạnh"

- "Muốn làm cho Diễm ngạc nhiên mà ."

Phong còn đang tính nói gì thì anh ba của Diễm chạy đến

- "Ê Philip, vô khai champagne đi"

Nói rồi kéo Phong đi vô trong Diễm đứng đó, không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Chương 2

Ba của Phong và bố của Diễm là bạn thân từ nhỏ. Lớn lên cả hai đều làm bác sĩ trong quân y. Khi qua đến Mỹ, ba của Phong cảm thấy điện tử có lý hơn nên học lấy bằng kỹ sư computer rồi đi làm Bố của Diễm thì nhất quyết học lấy lại bằng bác sĩ.

Trong những năm bố đi học, vấn đề tài chính của gia đình Diễm rất khó khăn, vì chỉ trông vào đồng lương từ việc làm partime của bố. Mẹ Diễm là một người đàn bà truyền thống, chỉ biết lo việc nội trợ, cả đời chưa đi làm bao giờ, nên vẫn ở nhà. Sau khi ba Phong ra trường có việc làm Ba của Phong đã giúp đỡ gia đình Diễm rất nhiều, gần như là nuôi luôn cả gia đình Diễm để bố Diễm không cần đi làm, mà để hết thời gian vào việc học. Còn Phong thì được ba giao cho công việc đưa đón Diễm đi học, và kèm cho Diễm làm bài. Phong lớn hơn Diễm 10 tuổi. Là con một, gia đình lại có tiền, Phong rất được nuông chiều nhưng tánh tình rất dễ dãi và hoà mình với tất cả mọi người. Phong rất tốt với anh em của Diễm và nhất là với Diễm. Phong dạy cho Diễm đàn piano, tập cho Diễm đạp xe đạp. Khi Diễm đóng kịch ở trường thì Phong luôn có mặt và là người đầu tiên vỗ tay. Khi Diễm buồn thì Phong mua quà dỗ dành. Quà mà Phong mua, Diễm không cần mở cũng biết là gì, lần nào cũng là một hộp âm nhạc bằng crystal. Diễm thân với Phong còn hơn là hai anh của nàng nên khi Phong được nhận vô trường medical ở New York. Người buồn nhất là Diễm.

Những ngày đầu vắng Phong, Diễm thật không quen, Diễm lấy những hộp âm nhạc Phong mua cho nàng, xếp hết lên bàn rồi ngồi nghe từng cái Nghe xong, Diễm lại ra phòng khách ngồi ngẩn ngơ chờ đợi một điều gì đó, mỗi khi có tiếng bấm chuông, Diễm chạy vội ra mở cửa nhưng đều không phải là Phong. Mỗi ngày Diễm đều mong đợi, nhưng mùa Noen năm đó Phong vẫn chưa về, mùa hè cũng không thấy Phong Rồi năm tháng cứ trôi qua, và Diễm cũng từ từ trưởng thành. Trong tim thức, Diễm vẫn mong gặp lại Phong, nhưng nỗi nhớ về Phong cũng đã nhạt phai so với những năm đầu.

Diễm vẫn nhớ buổi sáng hôm cả nhà đưa Phong ra phi trường, đêm đó Diễm khóc ướt cả gối, anh Hai biết chuyện đó nên hôm nay lấy ra kể với Phong chọc Diễm. Diễm rất là quê, chuyện xưa như trái đất vậy mà anh Hai cũng kể, lúc đó Diễm chỉ mới 12 tuổi thôi mà, Diễm đâu có biết gì. Hôm nay gặp lại Phong, đáng lẽ ra là giây phút Diễm mong đợi bao nhiêu năm và nàng phải mừng lắm. Không hiểu sao Diễm cảm thấy Phong không còn là anh Phong trước kia nữa, Diễm như cảm nhận được một cảm giác thật xa lạ giữa Diễm và Phong.

Diễm nhớ anh Phong trong ký ức của nàng tuy là con nhà giàu nhưng rất đơn giản. Phong thích mặc quần jean, với áo T-shirt. Phong lại để tóc dài, mỗi lần nhìn thấy Phong là ba Phong lại la: - "Bộ nhà mình nghèo đến độ không có tiền cho con đi cắt tóc hay sao?"

Mặc cho ba chàng nói gì thì nói, Phong vẫn cứ sống cuộc sống mà chàng yêu thích. Còn anh Phong hôm nay đứng trước mặt Diễm thật là sang trọng trong bộ suit của Giorgio Amarni, mái tóc bông bênh của chàng đã được cắt ngắn. Rồi lại thêm cặp kính trắng trông Phong thật nghiêm nghị, và chững chạc. Diễm bỗng cảm thấy mình còn nhỏ và con nít quá

Ánh nắng ban sớm của mặt trời đã bắt đầu rọi khắp phòng Diễm. Diễm ưỡ oải thức dậy. Nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ, Diễm ngạc nhiên sao không có ai kêu mình dậy. Có lẽ là mọi người còn đang ngủ. Cái party hôm qua kéo dài đến hơn 2 giờ, Diễm ngồi một chút rồi viện cớ mệt lên phòng. Mà Diễm mệt thiệt, hôm qua phải đứng đợi xe sửa, rồi đợi Tiến thay vỏ bánh xe, có lẽ Diễm đã bị cảm nặng. Bố vẫn nói nếu Diễm sinh trong nhà nghèo thì không biết làm sao sống. Con người ta để lẫn đê lóc mà vẫn không sao, còn Diễm bố mẹ, cung như trứng, đi đâu cũng là xe vậy mà vẫn cứ hay bị bệnh.

Diễm thay đồ rồi bước xuống nhà, chị Thu đang lục đục trong bếp. Thấy Diễm chị lên tiếng

- Tôi là m bánh ướt cô ăn nhé

- Em không ăn đâu. Chưa ai dậy à, sao mọi người ngủ kỹ quá vậy?

- Đâu có, cậu Nam với cậu Bình dậy từ 7 giờ rồi, tôi nghe hai cậu nói qua nhà bác sĩ Cao gì đó. Còn ông với bà thì đi ăn sáng với ông bà bác sĩ Hiền. Hôm qua ông thấy cô không được khoẻ

nên bảo tôi đừng gọi cô dậy, để cho cô nghỉ . Không ăn bánh ướt thì cô ăn gì tôi nấu"

- "Thôi, em không ăn đâu . Bố mẹ về chị nói em đi thư viện nhe ."

- "Ừa, bây giờ là mùa hè mà, cô đâu có đi học, đi thư viện làm gì ?"

- "Em muốn mượn cuốn Phim Jane Eyre năm 1920. Bên ngoài Blockbuster không có"

- "Trời đất! cuốn phim đó cô coi mấy chục lần rồi mà . Mà cuốn phim đó trắng đen, lại mờ tịt, chả biết có gì hay mà cô thích vậy. Mà tôi thấy cô hơi xanh đó . Bên ngoài nóng lắm Thôi cô đừng đi ."

- "Không sao đâu . Chị nhớ nói lại với bố nha ."

Dặn chị Thu rồi Diễm rồi xuống garage lấy xe đi . Giải thích với chị thì chị cũng đầu hiểu .

Thích thì là thích thôi, đâu cần phải tại sao . Bây giờ là mùa hè mà thư viện vẫn thật là đông người . Nhìn thấy những cặp mắt chăm chú gián trên những cuốn sách . Diễm bỗng nhiên nghĩ đến cách học của mình mà thấy mắc cỡ . Nếu không cần phải làm report hay là test, thì chắc Diễm không bao giờ cầm đến cuốn sách.

Thật là may, cuốn Phim Diễm muốn vẫn còn trên kệ, mà nó có bao giờ không ở đó đâu . Hình như ngoài Diễm ra thì chẳng còn ai mượn. Càng lúc thì càng ít người thích phim classic . Với tay lấy cuốn phim rồi Diễm đi ra, đi ngang qua dãy sách về

Physiology, Diễm bỗng dừng lại, Diễm cảm thấy choáng váng cả người, tất cả trước mặt Diễm như là tối xảm lại. Dưa tay vô thành kệ Diễm đứng yên một lúc . Một người kiểm sách, lại đi thụt lùi nên đụng âm vô Diễm

- Oh, Ím so sorry Người đó vội xin lỗi

- Íts okay

Diễm lượm lại cuốn phim, rồi ngược lên

- Anh Tiến!

- Hi, xin lỗi nha.

Thấy Diễm vẫn n loạng quạng đứng không vững . Tiến hỏi:

- Hình như cô không được khoẻ Cô có sao không ?

- Em không sao.

Nhìn thấy trên tay Tiến cầm một cuốn sách về Physiology, Diễm tò mò

- Anh thích đọc Physiology?

- Tôi đang học ngành này

- Mùa hè mà anh cũng đi học hay sao ? Hôm nay anh không đi làm hả ?

- "Tôi học nửa ngày, làm nửa ngày . Phải tranh thủ thời gian mà, thể hệ nào thì cũng chỉ có học mới có tương lai ."

Thái độ của Tiến hôm nay như khác với hôm qua, Tiến như là đang vui . Nhìn thấy cuốn phim Diễm cầm Tiến hỏi

- Jane Eyre Đã ít có ai coi loại phim này . Diễm thích phim classic à ?

- Dạ vâng,

- Tiến cũng thích lắm, nhưng bây giờ thì ít được coi . Diễm đã coi cuốn Wuthering Height chưa ?

- Dạ rồi, nhưng Diễm không thích mấy

- Tại sao ? Chuyện hay đến như vậy mà không thích ả ? Tiến nhìn Diễm ngạc nhiên.

- Tại... anh chàng đó trả thù ác quá . Diễm cảm thấy khó chịu khi đọc.?

- Cho nên Diễm mới thích Jane Eyre, cái gì cũng tốt đẹp và kết cục thật hoàn mỹ phải không?

Diễm không ngờ Tiến lại phân tích về Diễm đúng như vậy. Tiến nói tiếp,

- "Thật ra Tiến không thích phim đâu, người ta đã cắt bớt đi ý của tác giả . Tiến thích đọc truyện hơn"

Câu nói này hình như Diễm đã nghe qua ai nói . Phải rồi, Phong cũng nói như vậy đó mà . Diễm nhớ khi làm report, Diễm muốn xem phim để khỏi cần đọc sách . Khi Phong biết được đã la

Diễm một trận. Phong ghiền đọc sách lắm Rồi Diễm

cũng lây Phong cái sở thích mê truyện classic

- Diễm! Diễm có sao không ? Đang không sao đứng yên vậy ?

Diễm giật mình

- Oh không sao, nghe anh nói làm Diễm nhớ đến chút chuyện thôi

- Thôi, Tiên đi trước nha.

- Anh Tiên! Diễm gọi Tiên lại

Tiên quay lại,

- Cám ơn anh hôm qua giúp Diễm

- Không gì đâu, chuyện nhỏ thôi mà Tiên cười, rồi bước đi.

Còn lại một mình Diễm đi vòng quanh một hồi rồi cũng ra về Trong lòng thoáng nhẹ một cảm giác lâng lâng khó tả.

Sáng thứ Hai hay những ngày thường trong tuần đều là những ngày mà Diễm buồn nhất . Ba mẹ nàng đã ra phòng mach. Hai anh cũng đã đi làm . Căn nhà thật là lạnh lẽo và yên lặng. Bạn bè của Diễm ai nấy cũng đi làm hè nên không rảnh đi với Diễm . Ngày nào cũng shopping nên Diễm cũng bắt đầu chán . Tiếng máy cắt cỏ ở ngoài vườn làm cho Diễm nhức cả đầu

- "Trời ơi, chán chết tôi rồi nè"

Nghe tiếng Diễm la, chị Thu cười rồi bảo:

- "Nè, cái catalog của Macýs gửi đến chiều hôm qua, tôi để trên bàn học của cô đó, cô đã coi chưa ?"

Diễm vô phòng sách, mở cuốn catalog ra coi

- "Cái áo đầm này đẹp quá " Diễm trầm trồ.

Cầm khâu chìa khóa trên bàn, chạy ra xỏ vội đôi giày, Diễm nói vọng vô nhà

- Chị Thu, em ra ngoài chút nha

Mua xong rồi, Diễm lại không biết đi đâu, Diễm kiếm chỗ đậu xe rồi đi bộ lang thang trên đường . Nhìn từ xa, hình như là Tiên đang xách hai giỏ đồ.

- Hi, anh đi chợ hả ?

Tiên cười, có vẻ hơi ngại ngùng!

- Má Tiên không khoẻ nên Tiên phải đi chợ thế

- "Anh có biết lựa đồ không đó ?"

- "Thì lựa đại thôi"

- "Chị hay em của anh đâu sao không đi chợ"

- Tiên có đưa em gái thôi, nó còn chưa biết lái xe . Mà Diễm đi đâu vậy ?

- Cũng không biết nữa, chán quá nên lang thang

- Diễm rảnh lắm sao ? Không cần ở nhà nấu ăn phụ mẹ à

- Nhà em có người làm

- À, Diễm biết viết tiếng Việt không ?

- Dạ biết

- Còn có thích con nít không ?

Diễm ngần ngừ

- Hử?

- Vậy nè, trường Viet Ngữ đang cần nhiều anh chị chịu volunteer dạy cho các em tiếng Việt Nếu Diễm rảnh thì tới giúp đi, Tiên chắc là Diễm sẽ thích.

Bỏ giỏ đồ xuống, Tiên lấy ra một tấm card đưa cho Diễm

- Ở đây có địa chỉ và thời gian . Nếu Diễm rảnh hãy ghé lại coi sao . Thôi Tiên về, phải bỏ mấy thứ này vô tủ lạnh nữa.

Cầm tấm card, Diễm phân vân nhưng cuối cùng cuối tuần đó Diễm cũng quyết định đến thử.

Nói là trường Việt ngữ chứ thật ra chỉ là 6 căn phòng trong khu C ở một trường highschool.

Weekend trường không học nên họ mới cho mượn . Các thầy cô ở đây toàn là các anh chị em trẻ volunteer, chỉ lớn hơn Diễm vài tuổi . Hạnh đất Diễm đi coi xung quanh . Đi ngang một lớp học nghe các em đang ê a đánh vần , Diễm đứng lại ngó vô cửa sổ Ông thầy giáo không ai khác hơn là Tiên . Thấy học trò nhìn ra cửa sổ, Tiên nhìn ra rồi vẫy tay với Diễm . Khi giờ break, Tiên hỏi Diễm

- "Sao, Diễm đã quyết định chưa ?"

- "Um, Diễm cũng thích lắm, nhưng không biết giúp được gì Diễm không biết đánh vần đâu . Anh Tiến vừa đi làm, đi học, rồi lại giúp ở đây, chắc là bận lắm"

Tiến cười rồi bảo,

- "Đối với Tiến, mỗi giây phút đều rất quý giá, nên Tiến phải vận dụng để làm hết những chuyện mà Tiến nghĩ mình capable làm được. Còn chỉ cần Diễm chịu giúp, ở đây lúc nào cũng có việc. Thì Diễm giúp cho Hạnh, dễ lắm, chỉ cần đọc cho các em ghi chính tả rồi kể chuyện cho các em nghe thôi . Diễm chịu không ?"

- "Thật dễ vậy không ?" Diễm e ngại hỏi

- "Thật chứ, nói láo Diễm làm gì"

Thế là mấy tuần sau đó, Diễm đã có được một lối sống mới . Ngày thường Diễm đến giúp ở những orphanage . Ngày thứ bảy thì Diễm đến trường làm cô giáo, còn chủ nhật Diễm theo Tiến đi hát ở ca đoàn của nhà thờ . Không có thời gian để đi shopping, lại mệt nhưng Diễm cảm thấy thật vui vẻ . Cái cảm giác có thể reach many lives thật là dễ chịu và hạnh phúc . Nhất khi là nghe tiếng: " bye bye cô giáo" thốt ra từ miệng các em nhỏ dễ thương, sự vui sướng thật tràn ngập trong lòng của Diễm.

Những tháng ngày này Diễm thường hay gặp mặt Tiến . Gặp Tiến càng nhiều Diễm lại càng thích con người của Tiến . Một con người với tấm lòng cao thượng, cầu tiến, biết thương người, hơn nữa Tiến rất thẳng thắn Tiến nói chuyện không úp mở hay giả dối bao giờ Người không hiểu Tiến có lẽ sẽ rất ghét nói chuyện vô"i Tiến . Nhưng Diễm càng lúc thì càng mến tính nết đó . Tiến không giống như những người bạn khác của Diễm, chỉ nói những lời ngọt ngào nịnh bợ, nhưng quay lưng lại thì nói Diễm là con nhà giàu ngu ngốc . Ở bên cạnh Tiến, cảm giác thật êm đềm và thoải mái . Ít ra, Tiến không cho Diễm là vô dụng và ngu ngốc . Tiến cũng giúp cho Diễm hiểu hơn ý nghĩa của cuộc sống.

Nhiều bữa, break time, Diễm cùng với Tiến và các anh chị Ở trường Viet Ngữ đi ăn trưa ở food court trong khu Lion Plaza Nhìn cái kiểu tự đứng order rồi phải đợi, phải tự mình bung ra bàn Diễm thật không quen . Thấy Diễm vẫn tần ngần, Tiến nói

- "Diễm không quen phải không ? Mọi người ở đây bình dân lắm . Hay mình đi chỗ khác nha ."

Thà Tiến đừng nói thì Diễm còn muốn bỏ đi, nhưng Tiến đã lên tiếng, Diễm càng không muốn Tiến thấy mình như những đứa con gái nhà giàu khác

- "Ai nói Diễm không quen, tại Diễm chưa nghĩ ra phải ăn gì thôi ."

Mua đồ ăn ra bàn rồi, Diễm chậm chạp dùng dao với nĩa . Tiến bật cười khi thấy Diễm như vậy

- "Ồ mấy chỗ này không cần lịch sự đâu, Diễm cứ dùng tay cầm, Tiến bảo đảm Diễm ăn sẽ thấy ngon hơn ."

Và thật, dùng tay cầm mới đầu Diễm hơi không quen, nhưng từ từ cảm thấy thật thoải mái . Có nhiều lúc Diễm tự hỏi, Tiến và bạn của Tiến rất nghèo, nhưng sao họ lại có thể vui vẻ và yêu đời đến thế.

Hôm nọ dẫn các em nhỏ đi Chinatown. Có vài con đường nườm nượp cả xe, lại không có walking sign nên Diễm chân chờ mà không dám qua . Tiến nắm lấy tay Diễm, dẫn Diễm qua đường . Khi cái bàn tay nhỏ nhắn của Diễm nằm trong bàn tay to lớn của Tiến, Diễm cảm thấy một luồng điện chạy ran trong người . Mặt của Diễm nóng bừng và đỏ ửng lên . Tim của Diễm đập thình thịch. Còn Tiến, không biết Tiến có cảm giác giống Diễm hay không.

Hai giờ đêm rồi mà đèn trong phòng của Diễm vẫn còn sáng Có tiếng gõ cửa

- "Diễm ơi, bố vô được không"

- "Bố vô đi bố ."

- "Còn chưa đi ngủ hay sao ? Con học sao không vô phòng sách . Con làm gì sao mà giấy lung tung cả phòng vậy ?," vừa nói bố vừa gom lại những tấm giấy trên giường.

Diễm vội la lên,

- "Bố đừng làm lộn của con, bài vở con đang chấm đó . Tới mấy lớp lộn nên con phải để nó riêng ra ."

- "Làm việc thiện là chuyện tốt, nhưng đó là nếu mình rảnh kìa chứ có ai như con 2 giờ rồi mà còn lo chấm bài . Đúng là tự chuốc khổ mạ Có cần bố giúp không ?"

- "Thôi, con xong rồi"

Diễm cũng không hiểu sao lúc này mình lại sốt sắng đến như vậy Chẳng lẽ là vì Tiến

- "À, con thấy mấy chậu lan Phong biểu bố chưa ?"

- "Dạ chưa, mấy hôm nay con chưa ra vườn"

- "Toàn là giống quý không đây Bố kiếm mua lâu rồi mà không có, cái thằng giỏi thiệt, lại ngoan nữa . Nếu nó là con trai bố thì tốt biết mấy"

- "Bố đã có anh Nam với anh Bình rồi ."

Bố lắc đầu,

- "Hai cái thằng anh luật sư của con chỉ có cái miệng chứ chẳng được việc gì cả . Mở miệng ra thì như hiểu thảo lắm, mà biểu nó ngồi nói chuyện với bố vài phút thì nó coi như là bị hành tội. Cái thằng Phong thì khác . Biết tôn trọng người già, hôm qua bố với nó còn đi đánh golf ."

- "Vậy ai thắng hở bố"

- "Thì đương nhiên là bố . Bố của con là vua golf mà . Nhưng thằng Phong cũng khá lắm . Chỉ thua bố vài điểm"

Diễm tức cười lắm mà không dám cười . Hèn gì mà bố thích Phong như vậy. Phong biết giả bộ thua nhường bố mà . Diễm biết rất rõ bố đánh golf ra sao . Bố tuy đã có tuổi nhưng vẫn hồn nhiên, trẻ trung, và háo thắng không chịu thua . Chơi mà

không được thắng thì chơi làm gì nên hề bố rủ là 2 anh của Diễm viện cớ trốn mất

- "Thôi, bố đi ngủ đây"

- "À, Ngày mai con đem cái bì thơ màu vàng trên bàn bố đến phòng mạch thằng Phong được không ? Lúc chiều bố quên mất . Mai bố lại bận vô nhà thương"

- "Dạ được."

- "Đi ngủ sớm đi nhe ." Nói rồi bố đi ra.

Diễm chợt nhớ ra. Phong đã mở phòng mạch rồi, nhưng cả tháng này Diễm cứ lo những việc volunteer nên cũng chưa có dịp ghé đến.

- "Khoan đã bố, bố ghi lại cho con cái địa chỉ đã "

- "Con không biết phòng mạch nó sao ?"

- "Không, từ hôm ở nhà mình đến giờ con chưa có gặp lại anh Phong"

- "Hèn gì mà nó như vậy" Bố vừa nói vừa nguyệt nguyệt ghi lại địa chỉ cho Diễm,

- "Bố nói gì ?"

- "Không gì, rồi nè," thôi đi ngủ đi.

Lễ nhà thờ xong, Diễm mới đến phòng mạch của Phong . Phòng mạch của Phong nằm trong khu shopping sang trọng nên ngay cả parking cũng rất đẹp và rộng rãi . Phòng mạch thì lớn gấp mấy lần phòng mạch của Bố Diễm . Hôm nay tuy là chủ nhật Phong không khám bệnh nhưng phòng mạch vẫn mở cửa . Nghe anh Hai nói thường thì Phong dùng thời gian này để coi lại và viết sẵn procedure cho những ca mổ sắp tới trong tuần

Mở cửa vô Diễm nghe tiếng la lớn của Phong vọng từ phòng trong ra ngoài.

- "Tôi có bảo cô ghi vô chỗ đó hay sao . Óc cô chứa những gì, ngu quá đi, nói bao nhiêu lần rồi mà vẫn không hiểu . Còn không ra ngoài sửa lại.

- "Annie! đánh xong chưa, mang vô cho tôi ."

Một hồi sau có hai cô y tá bước ra . Không biết người nào mới bị Phong mắng, chắc là cô để tóc dài kia, vì Diễm nhìn thấy nước mắt của cô ta như sắp sửa chảy xuống . Cô ta còn bé lắm . Diễm nhớ lúc xưa Phong rất hiền, ai làm gì Phong cũng cười, Diễm không bao giờ nghĩ tở"i Phong có thể mắng người ta như vậy. Diễm muốn để cái bì thơ lại rồi về . Nhưng từ hôm khai trương đến bây giờ Diễm còn chưa đến chúc mừng, nếu bỏ đi không gặp Phong thì kỳ quá.

- "Hôm nay bác sỹ không có tiếp khách đâu". Cô y tá tóc ngắn nói

- "Oh không, tôi đưa đồ cho anh Phong thôi . Tôi tên Diễm, nhờ cô vô nói giùm"

Cô ta vô, thì Phong vội chạy ra . Phong không mặc áo choàng bác sỹ, mà là áo sơ mi trắng với cà vạt. Lúc xưa Phong ghét nhất là những thứ này . Phong nói đeo cà vạt thì như là đang bị siết cổ . Nhìn Phong tươi cười, ai có thể nghĩ chỉ chưa đến 5 phút trước, Phong còn đang nổi giận, mắng người ta thậm tệ.

- "Trời, hôm nay mới được Diễm ghé thăm . Em đến lâu chưa ?"
 - "Dạ mới thôi, Phòng mạch của anh đẹp quá"
 - "Đương nhiên, anh thiết kế mà," Phong tự hào nói
 - "Bố nói em mang cái này qua cho anh ." Diễm đưa cho Phong cái bì thư
 - Phong mở ra coi, chỉ là một xấp giấy viết bằng tiếng Pháp Diễm cũng không hiểu trên viết những gì.
 - "Anh đang cần mấy thứ này đây, Cám ơn chú".
 - "Đợi anh chút" Phong cầm cái bì thư đi vô trong, chắc là để cất vì không thấy chàng cầm ra ."
 - "Thôi mình đi ăn trưa" Phong nói như ra lệnh
 - "Oh..".Diễm ngần ngừ
 - "Lát anh chở em lại đây lấy xe . Thôi đi ." Rồi Phong bước ra cửa
 - "Bác sỹ Cao!" Cô y tá gọi Phong lại.
 - "Lại chuyện gì nữa ?" Phong quay lại tròng cô ta.
- Cô ta không dám nhìn Phong, lí nhí nói,
- "Bác sỹ có hẹn với bác sỹ Trí, hai giờ! Bây giờ một rưỡi rồi."
- Phong nhìn lên đồng hồ,
- "Oh phải, tôi quên mất . Cám ơn cô, cô gọi dùm sang bên nói tôi đột nhiên bận chuyện quan trọng. Chiều này tôi sẽ sang bên ông"
 - "Nếu anh bận thì khi khác mình mới ăn . Diễm không dám phiền anh" Diễm vội tiếng
 - "Không có gì đâu, chuyện nhỏ thôi . Minh đi ." Nói rồi Phong bước ra cửa, Diễm đành phải đi theo
 - "Em muốn đi đâu ăn đây"
 - "Hay là đến food court trong Lion Plaza nha"
 - "Food Court? Phong ngạc nhiên hỏi lại"
 - "Đồ ăn ở đó cũng ngon lắm"
 - "Thôi đừng đi . Mấy chỗ đó không thích hợp cho chúng ta đâu ."
 - "Tại sao ? Anh còn nhớ lúc xưa mình cũng ăn ở McDonald, rồi food court trong Valley Fair không Anh còn đứng xếp hàng cả 20 phút mua kem cho em nữa nè"
 - "Lúc xưa thì khác" Vừa vặn lại cái kiếng chiếu hậu Phong vừa nói
 - "Đâu có ai biết anh là ai . Bây giờ đến mấy chỗ đó, lỡ gặp người quen họ lại tưởng phòng mạch anh không khá nên phải bạc đãi mình . Thôi mình đến Dynasty được không ?"
 - "Dạ tùy anh . Em sao cũng được."
- Nói rồi Diễm nhìn ra cửa kiếng . Diễm tự hỏi "Không biết bắt đầu từ bao giờ Phong lại để ý đến người ta nhìn mình ra sao"
- Dynasty là một nhà hàng 2 tầng mới xây, có thể chứa hơn 7 ngàn người Tuy là nhà hàng Tàu nhưng cách trang trí lại giống như kiểu cung đình của âu châu, rất là sang trọng và giá cũng rất mắc Một ly nước ngọt thôi thì cũng \$5.
- Phong lựa một bàn sát cửa sổ trên tầng hai . Diễm và Phong vừa ngồi xuống thì gặp ông bà bác sỹ G. đang đi lên Hai vợ chồng có đến nhà Diễm vài lần nên Diễm cũng biết mặt. Ba Diễm đường như cũng không thích ông ta mấy . Trong các cuộc hội họp của hội y sỹ . Ông ta thường công khai chỉ trích các bác sỹ trẻ mới ra trường là không ra gì, không đủ kinh nghiệm Chỉ biết lý thuyết nhưng khi bắc tay vô làm thì thua xa đám già . Diễm đoán chắc Phong cũng như các bác sỹ mới ra trường khác, không ưa gì ông ta.
- Thấy hai vợ chồng đến gần bạn Phong đứng dậy chào hỏi .Nhìn Phong thật vui vẻ, choàng vai bác sỹ G, người ngoài không biết còn tưởng họ là hai cha con
- Chào chu.
 - Oh`, Cậu Phong, lúc này cậu khá lắm phải không Mấy cái ca lớn ba cô Diễm giới thiệu hết cho cậu. Tôi nghe hình như cậu còn làm cố vấn y tế cho bên hội luật sư phải không
 - Dạ, thì lúc này may mắn có việc thội Nhưng sao bằng bên chú được. Tụi cháu mới ra trường còn phải học nơi chú nhiều lắm.
 - Hà, khiêm tốn là tốt . Có cái bằng trong tay thì ai cũng đều là bác sỹ . Nhưng có giỏi hay không

là nhờ kinh nghiệm. Các cậu phải nhớ là còn nhiều chuyện để học hỏi lắm Thôi lúc khác ta nói chuyện nhiều hơn

- Dạ vâng . Chào chú.

Ông bà G. vừa đi thì nụ cười của Phong cũng biến mất

- "Mở miệng là kinh nghiệm. Đỡ để làm gãy tay con người ta mà còn dám dạy người khác"

Phong làm bầm rồi ngồi xuống

- "Anyway, em muốn ăn gì ?"

- "Dạ gì cũng được"

- "Okay, vậy anh quyết định dùm em nha"

Rồi Phong gọi dùm Diễm

- "Lúc này em đang làm gì Mỗi lần tới, anh đều không thấy em"

- "Dạ, em đang làm volunteer, bận ghê lắm"

Diễm xoay ly nước trong tay không biết nói gì nữa . Thấy Phong chăm chú nhìn mình.

- "Bộ mặt em dính gì hở" Diễm hỏi

- "Oh không, anh chỉ muốn nhìn kỹ coi 8 năm rồi bé Diễm có khác gì không"

- Thì cũng hai con mắt, cái miệng thôi . Đâu có gì khác" Diễm cười trả lời.

- "Khác chứ . Diễm không còn là con bé hay khóc nữa mà là một cô gái rất đẹp."

Diễm then thùng nhìn chỗ khác để tránh tia mắt của Phong Diễm nói lơ sang chuyện khác

- "Anh Phong chắc có nhiều bạn gái hả"

- "Tại sao em hỏi anh vậy ? Bộ mặt anh có chữ sở khanh à ?"

- "Dạ không Anh Nam với anh Bình cũng có nhiều bạn gái lắm . Điều kiện của anh lại tốt hơn hai anh nhiều nên em nghĩ có nhiều cô theo ."

- "Tại Nam khéo dỗ ngọt con gái thôi" Phong cười

- " Nhưng quan trọng là mình có cảm giác hay không . Có lẽ trong lòng của anh đã có ai rồi nên cho dù có bao nhiêu cô gái bên cạnh thì anh cũng không thấy ai"

- "Really Cô nào đây . Sao anh không giới thiệu cho em quen"

Khuôn mặt Phong chợt buồn khi nghe Diễm hỏi

- "Diễm cũng quen mà"

- "Really ? ai vậy nè " Diễm cố nhớ lại những người con gái nàng biết - "Lan ,Thao?, Vivian ?"

- "Đừng nghĩ nữa . Mai một em sẽ biết . Còn em chắc có nhiều anh tình nguyện làm cây si phải không ?" Giọng nói của Phong đượm buồn

- "Dạ không có đâu,. Anh Nam dữ như cop. Diễm đi đâu ảnh cũng lù lù theo sau nên đâu có anh chàng nào dám theo" Diễm trả lời

- "Nam cũng giữ lời quá, vậy cũng đỡ " Phong như nói một mình

- "Hở, em không hiểu" Diễm hỏi Phong

- "Không gì đâu" Phong tươi cười trả lời

Diễm cảm thấy Phong như là có mood swing, vừa buồn rồi lại vui liền . Nhìn Phong, vẫn ánh mắt đăm đăm, vẫn nụ cười ám áp ngày nào nhưng sao Diễm cảm thấy thật xa lạ . Cảm giác thân quen đã không còn, và cũng chẳng biết phải nói gì với nhau.

Sau khi rời phòng mạch của Phong, lòng Diễm chợt buồn . Thời gian 8 năm không lẽ có thể thay đổi một con người nhiều đến như vậy hay sao ? Hay là nàng thật không hiểu gì về Phong trước kia . Phong bây giờ quan trọng bề ngoài, kiểu cách, và giả dối . Nếu như lúc trước thì Diễm cũng không mấy ngạc nhiên Nhưng sau khi biết Tiến thì...

Diễm chợt nhớ đến Tiến . Không biết bây giờ Tiến đang làm gì Giờ này có lẽ Tiến đang ở shop sửa xe, hai bàn tay dính đầy xăng nhớt nhưng Tiến vẫn vui vẻ cười đùa . Rồi mãi nghĩ vẫn vợ, Diễm không hay mình đã lái xe đến trước tiệm của Tiến đang làm..

.....

Dùng xe trước cửa tiệm, Diễm ngo ngác như người mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài "Tại sao mình lại đến đây Minh đến đây để làm gì ? Minh có nên xuống gặp Tiến hay không ? Bao nhiêu

câu hỏi xoay trong đầu Diễm.

"Nhưng không được, mình đâu có lý do gì để đến gặp Tiến, lỡ Tiến hỏi mình phải trả lời ra sao?" Nghĩ vậy Diễm định lái xe đi, nhưng không kịp, Tiến đã nhìn thấy nàng

- "Diễm! đến sửa xe ha?"

Tiến bước đến lại gần xe của Diễm, thấy vậy Diễm bước xuống xe.

- "Dạ không, tại đi ngang chỗ này nên Diễm ghé vô thăm anh thôi"

Nói rồi Diễm chợt hỏi hận sao mình lại nói như vậy, Diễm vội nói tiếp

- "Vớی Diễm tính hỏi anh có cuốn truyện nào hay không cho Diễm mượn để Diễm đọc cho các em nghe."

- "Vậy hả, Tiến có nhiều lắm. Để tôi về Tiến soạn cho Diễm"

- "Vậy thôi Diễm về, để anh còn làm việc."

- "Khoan đã Diễm," Tiến gọi

- "Cuối tuần này dưới San Francisco có flight show, Diễm muốn đi coi không?" Tiến ngập ngừng hỏi

- "Dạ muốn" Diễm vội vàng trả lời

- "Vậy cuối tuần gặp." Tiến cười thật tươi

- "Cuối tuần," Diễm lập lại

Diễm lái xe đi, nhìn qua kiếng thấy Tiến vẫn còn đứng đó tần ngần ngó theo. Diễm cảm thấy lòng mình lâng lâng vui sướng

Tuần lễ này là tuần lễ mà Diễm cảm thấy dài nhất Diễm nóng lòng mong đến thứ bảy, nhưng sao thật lâu quá. Đợi hoài mà sao vẫn chưa đến tới. Ngày như là dài thêm. Diễm đếm từng ngày, thứ hai, thứ ba, rồi thứ tư. Ngày thứ bảy cuối cùng cũng đến.

Bầu trời thật mát và trong. Tuy không kẹt xe nhưng không hiểu sao phải mất đến 2 tiếng thì

Tiến mới lái đến San Francisco. Diễm cũng không để ý là lâu như vậy.

Tới nơi thì chỗ đó đã đầy cả người. Cô chen vào nhưng Diễm cũng chẳng thấy gì hết

- "Thôi đông quá, mình đi Pier 39 coi hải cẩu nha" Nói rồi Tiến nắm tay Diễm kéo đi. Diễm thật ngạc nhiên Cái cảm giác tim đập thình thịch rồi luồng điện chạy khắp người lại trở về.

Diễm đứng yên không nhúc nhích Tiến quay lại, nhìn Diễm cười rồi khẽ nói"

- "Mình đi nha."

Sau hôm đó, tuy rằng cả hai chưa nói gì, nhưng Diễm và Tiến đã là một cặp. Hình bóng hai người luôn ở bên nhau Có một gia đình hạnh phúc, rồi lại có Tiến, Diễm cứ ngỡ là mình đang mơ. Diễm cảm thấy mình thật hạnh phúc, nàng cười thật

tươi, rồi bỗng nhiên nàng lại chợt buồn

- "Em làm sao vậy?" Tiến hỏi

- "Em sợ một ngày nào đó ông trời sẽ thấy mình không công bình và lấy lại hết những thứ đã ban cho em" Diễm thở dài

- "Em chỉ nghĩ vẩn vơ ô" Cho dù em mất tất cả nhưng vẫn có anh luôn ở bên em. Tiến nhìn Diễm tình tứ trả lời. Rồi Tiến nói tiếp

- "Ngày mai em đến nhà anh ăn cơm nha. Mẹ nói muốn gặp em"

- "Ngày mai? Không được đâu, em còn chưa chuẩn bị Em sợ lắm" Diễm vội từ chối.

- "Em dễ thương như con mèo vậy ai gặp cũng thích mà." Tiến cười

- "Chọc em hả Diễm đánh nhẹ Tiến,"

Nỗi buồn ban nãy cũng tan biến mất. Hai người vui vẻ rượt đùa trên sân cỏ.

Diễm dậy thật sớm. Nàng lục tung cả tủ áo. Chọn đi chọn lại mãi cho đến tối, cuối cùng Diễm lựa một bộ đồ thật nhạt và nhã nhặn. Diễm cũng trang điểm thật nhẹ. Chắc mẹ Tiến không thích con gái trang điểm nhiều đâu. Ngắm mình trong gương lần nữa rồi Diễm bước xuống nhà. Không hiểu sao cả nhà ai nấy cũng đều mặc đồ thật đẹp và chỉnh tề. Hai anh của Diễm đã sẵn sàng trong bộ

tuxedo đen. Còn bố với mẹ thì vẫn còn đang tranh luận. Bố cần nhằn mẹ cứ đổi áo hoài làm bố cũng phải theo. Tuy rằng đám cưới đã mấy mươi năm nhưng bố mẹ vẫn còn tình tu" lắm.

- "Đừng đòi nữa, bộ đồ đó đẹp lắm rồi . Nhưng em mặc cái áo đó thì anh phải mặc áo vest kia thì mới hợp ." Nói rồi bố lên lầu để lấy áo . Di ngang qua Diễm , bố dừng lại nhìn Diễm rồi nói.

- "Sao con mặc đồ kỳ vậy ?" Bố nói

- "Nhìn kỳ lắm hở bố ?" Diễm vội hỏi

- "Không , đẹp lắm nhưng sinh nhật mà con mặc màu trắng thì không tốt . Con gái thì phải mặc màu tươi mới đẹp , con thay cái áo đầm đỏ đi ."

- "Sinh nhật gì ?" Diễm ngạc nhiên

- "Hôm nay là sinh nhật bác Hoàng , con không nhớ hay sao ?"

Phải rồi . Hôm nay là sinh nhật ba của Phong . Hàng năm bố đều bắt cả nhà đến chúc mừng . Hai anh của Diễm cho dù có hẹn với bạn gái thì cũng phải bỏ . Diễm nghĩ thôi chết rồi , sao lại xui như vậy.

- "Con không đến được không bố ? Con có hẹn quan trọng lắm"

Tuy rằng đã biết câu trả lời những Diễm vẫn hỏi thử cầu may . Bố nhìn Diễm nghiêm nghị nói.

- "Hẹn gì cũng phải bỏ . Con biết cái gì bố cũng chiều ý con . Nhưng con phải nhớ bác Hoàng đối với gia đình ta như thế nào . Không có bác Hoàng thì gia đình mình cũng không có ngày hôm nay . Nợ tiền nợ bạc thì dễ trả Nhưng nợ tình nghĩa thì trả một kiếp cũng không hết . Gia đình họ lại khá giả không thiếu gì, nên bao nhiêu năm nay bố vẫn chưa có cơ hội để trả ơn . Điều duy nhất mà ta có thể làm là vào ngày sinh nhật của bác đến chúc mừng để tỏ sự biết ơn . Con có hiểu không ? Hơn nữa bác Hoàng lại thương con đến như vậy , tên của con cũng là do bác đặt ."

- "Nhưng con còn chưa mua quà"

- Bố đã mua giùm cho con rồi , con ít khi nói chuyện với bác ấy , nên mua chưa chắc bác đã thích ."

- "Vậy thôi để con đi thay đồ ."

Diễm biết chắc chắn là phải đi . Diễm lên lầu gọi phone cho Tiến , nhưng không được , điện thoại ở nhà cũng không được , chắc đũa em của Tiến lại chơi internet rồi . Thôi đành lát nữa gọi cho Tiến.

Nhà bác Hoàng nằm trên một ngọn đồi cao ở Los Gatos Hill . Sau cái cổng sắt thật cao bắt đầu từ con đường lớn ở dưới chân đồi , là một con đường nhỏ , chạy thẳng lên đến nhà bác . Con đường này là con đường riêng của nhà bác nên không có xe qua lại , lúc nhỏ mỗi khi theo bố mẹ đến chơi Diễm muốn chạy ngang chạy dọc sao cũng được . Từ khi Phong đi học , Diễm và hai anh của Diễm cũng ít đến đây . Bố mẹ Diễm vẫn thường xuyên đến , những Diễm và hai anh viện cớ không đi . Phong không có ở đây thì đâu có gì để chơi . Người lớn thì lo nói chuyện làm ăn hay ôn lại kỷ niệm thời xa xưa , cho nên mỗi năm Diễm chỉ đến một lần vào dịp bác Hoàng sinh nhật . Cảnh vật vẫn thế, hai bên đường vẫn là những hàng cây đào đỏ . Diễm thích nhất là đến đây vào mùa xuân khi hoa đào nở , Cánh đào rụng đầy phủ lấp cả cỏ . Nhìn từ xa, giống như một tấm thảm cỏ màu xác pháo thật lớn bao phủ cả con đường . Bây giờ là mùa hè, cây đào đã không còn nở hoa nữa , thay vào đó là những chiếc lá đỏ xảm và những trái đỏ đỏ chua chua . Lúc Diễm còn nhỏ thích ăn trái này lắm . Nhưng đã lâu rồi không được ăn vì Phong đã không còn ở đây để hái cho Diễm.

Khác với nhà của Diễm , được trang trí theo kiểu mới vì bố Diễm rất thích cách trang trí của Âu Châu . Bố Diễm lại rất mê nhà mới nên khi có đợt nhà nào mới xây mà bố cảm thấy thích là nhà Diễm lại phải dọn nhà . Diễm ít khi được học ở một nơi nào hơn 4 năm . Có lẽ vì vậy Diễm ít có bạn bè đi học nào để chơi

thân . Nhà của Diễm lại được trang trí bằng ghê da, và bàn kiếng . Lại thêm những bức tranh của âu châu và đồ trong nhà dùng toàn màu sáng . Nhà của bác Hoàng thì lại trái hẳn . Bác thích yên tĩnh và căn nhà này bác đã ở hơn 20 năm . Căn nhà thật rộng , nhìn như một toà lâu đài cổ xưa . Đồ ở trong nhà lại đa số là bằng gỗ nên tạo ra một vẻ cổ kính và u buồn . Mẹ của Phong rất ghét cách trang trí này và thích kiểu trang trí của nhà Diễm lắm . Nhưng vì bác Hoàng thích, bà đành chiều ý chồng mà không đổi mới.

.....

Ở trong nhà bác Hoàng đã đông cả người . Bác Hoàng tuy không phải là bác sỹ nhưng bác rất được người ta nể . Những người mà Diễm thấy hôm nay đa số là bác sỹ và những người có tiền . Nhìn những chiếc xe Mercedes, BMW đậu trên sân thì cũng đủ biết khách khứa thuộc vào giai tầng nào . Bác thường than phiền với bố Diễm là bác rất ghét những cái party ồn ào này . Bác chỉ muốn có một buổi sinh nhật trong gia đình với bạn bè thân thôi . Nhưng mẹ Phong lại nhất định đòi phải tổ chức cho lớn . Hôm nọ bác cười nói với bố Diễm,

- "Đàn bà có nữ trang mà không cho họ có cơ hội để đeo lên thì cũng rất tội nghiệp . Nên bà muốn làm gì thì làm, tôi không có ý kiến ."

Ở trong nhà một số đứng tùm năm tùm bảy, còn đa số thì bao quanh chiếc piano.

- "Love me tender, love me sweet, never let me go... You have made my life complete And I love you so" Phong vừa đàn piano vừa hát , giọng hát của chàng thật trầm ấm . Phong không những thích truyện classic mà còn rất thích nhạc classis và chàng hát rất hay . Thấy gia đình Diễm , Phong đứng dậy không hát nữa mà bước đến chào . Ba mẹ Phong cũng ngừng nói chuyện mà ra đón.

- "Giờ này mới chịu đến , làm tụi này cứ ngóng không biết có gì hay không ?" Mẹ Phong cười nói.

- "Thì tại Vân , cứ thay đi thay lại nên mới trễ" Bố Diễm trả lời.

- "Thôi đi, các ông lúc nào cũng chỉ đổ thừa ." Mẹ Phong cười , rồi bà ôm Diễm

- "Sara, sao lúc này ít đến chơi vậy con ."

- "Sara cái gì, tên người ta là Diễm đẹp như vậy mà gọi Sara ." Ba Phong cắt ngang vợ Quay sang Diễm ông nói

- "Con biết cái tên Diễm là ai đặt không ?"

- "Dathura là bác ."

- "Đúng, chắc bố con nói phải không ? Lúc bác đặt tên cho con , bố con sợ là tên Diễm đẹp quá sẽ không được may mắn . Nhưng thầy không , bé Diễm càng lớn càng giống tên lại đâu có gì là không may mắn đâu ."

Mẹ Phong nguýt chộng

- "O ?đây là Mỹ, tụi nhỏ thích dùng tên Mỹ, ông làm ơn theo thời một chút" . Bà nói tiếp

- "Sara càng lớn càng đẹp giống mẹ"

Anh Hai của Diễm lên tiếng

- "Sao dì chỉ khen có con Diễm, còn con sao dì không khen tiếng nào ."

Mọi người đều bật cười , anh của Diễm rất có tài chọc cười nên party mà vắng anh thì mất vui

- "Cậu thì khỏi nói rồi , lúc nào cũng đẹp trai mà . "" Mẹ Phong trả lời

- "Thôi vô nhà đi , bộ tính đứng đây cả tối hả Bác Hoàng cười rồi đẩy mọi người vô.

- Nam với Bình đã quen quá rồi, còn Phong dẫn Diễm vô nhà chơi đi ."

Mẹ Phong lại sửa chòng,

- "Là Philip!"

- "Thôi mệt quá, Phong hay Philip gì cũng được ." Ông quay sang đùa với với bố Diễm

- "Anh thấy không ? Sinh nhật mà bà cũng vẫn bắt bẻ mình . Đàn ông mình bây giờ đã hết giá trị rồi ."

Rồi ông kéo bố Diễm vô trong . Mẹ của Phong với mẹ Diễm cũng lên lầu , hai anh của Diễm đã vô trong từ lâu vì nghe nói Phong có mấy cô em gái họ đẹp lắm . Chỉ còn Diễm và Phong đứng đó.

- "Ba mẹ anh cũng vui quá" Diễm nói

- "Phải , một người thì cổ lỗ , một người thì thích mới . Cả ngày hai người cứ cãi nhau chuyện không đâu . Nhiều lúc anh không hiểu tại sao hai người có thể sống chung mấy chục năm ."

Phong trả lời

- "Em muốn gọi phone có được không ?"

- "Đương nhiên là được , để anh dẫn em vô phòng sách gọi phone . Chỗ đó yên tĩnh hơn ."

Diễm gọi cho Tiến , nhưng vẫn không được , chắc là Tiến đang nóng lòng lắm . Làm sao để báo cho Tiến biết đây Cả buổi tối, Diễm cứ không yên , cứ nhìn đồng hồ rồi lại chạy vô phòng sách

gọi phone . Mọi người không ai hay biết nhưng chỉ có Phong là để ý.

- "Em có chuyện bận hả" Phong hỏi

- "Em có hẹn với người bạn . Nhưng không gọi phone được"

- "Bạn trai à ?" Phong hơi buồn

Diễm không trả lời . Nàng ngồi yên không nhúc nhích . Phong đi ra ngoài một lúc rồi mang vào một đĩa đồ ăn đưa cho Diễm.

- "Ăn chút đi , cả tối anh chưa thấy em ăn gì ."

- "Em không thấy đói"

Diễm lắc đầu từ chối đĩa đồ ăn . Nhìn Diễm thật ủ rũ , Phong bực mình đi ra . Một lúc sau Phong vào . Chàng nói

- "Anh chịu hết nổi rồi , bây giờ 8 giờ thôi , em muốn đi không ?"

- "Dạ muốn , " Diễm vui vẻ nhưng lại buồn lại

- "Không được đâu , bố sẽ la"

- "Theo anh", Phong bước ra ngoài đến bên bố Diễm ,

- "Cháu muốn dẫn Diễm ra ngoài một chút , trước 11 giờ cháu bảo đảm sẽ đưa Diễm về nhà .

Được không chú ?"

Bố nhìn Diễm nghi ngờ ,

- "Giờ này có chỗ nào mở mà đi , Diễm chắc con lại hành Phong bắt chở đi đâu phải không ? Còn chưa cắt bánh mà"

- "Anh cho 2 đứa đi đi , tụi nó có thiếu gì chỗ . Bắt tụi trẻ chúng nó ngồi nghe đám già mình nói chuyện thì cũng tội nghiệp . Tụi nó lâu chưa gặp , bây giờ có cơ hội là chuyện tốt đây . Thấy tụi nó vẫn thân ghê không ?" Mẹ Phong lên tiếng nói giúp.

- "Ba cái đó chỉ là hình thức thôi , không sao đâu , sinh nhật quan trọng nhất là được vui ." Bác Hoàng cũng lên tiếng . Bố Diễm đành phải để Diễm đi.

- "Nhà bạn em ở đâu ?" Phong hỏi

- "Oh, anh chờ em tới một tiệm gì đó được không , em muốn mua món quà cho má ảnh ."

- "Giờ này đâu có chỗ nào mở" .. Phong suy nghĩ một chút rồi nói "Đợi anh chút" Phong chạy vô nhà một hồi rồi đem ra một hộp gỗ thật đẹp . Phong mở nắp ra trong hộp có một cây sâm thật lớn.

- "Thứ này được không ? "

- "Không được đâu , của ba mẹ anh mà ."

- "Ăn nhằm gì , ở trong nhà nhiều lắm . Thôi đi ."

- "Cám ơn anh , " Diễm nhìn Phong biết ơn . Phong nhìn Diễm cười , nhưng nụ cười thật buồn .

Tính nói gì nhưng lại thôi , Phong ra lấy xe , nhưng khách khứa đã đậu đầy xe mà xe Phong lại trong garage nên không thể nào lấy ra được . Không lẽ vô nói khách dời xe . Nhìn thấy chiếc motorcycle nằm ở góc , có thể lấy ra được , Phong hỏi Diễm:

- "Em dám ngồi motorcycle không ?"

Cái motorcycle này Phong hay thường lái trước khi qua New York học . Lúc mà Phong còn để tóc dài , sống một cuộc sống thật lãng tử . Khi xưa Phong đã có lần đến trường đón Diễm bằng xe này , Tuy xe để đó nhưng nhìn thật mới và không dính chút bụi . Mẹ Phong mỗi khi nhớ Phong là xuống lau xe , lâu lâu bà lại nhờ em họ của Phong lái vài vòng vì sợ xe để yên một chỗ lâu quá sẽ bị hư . Bà biết Phong thích nhất là cái xe này nên bà muốn mọi chuyện vẫn như xưa khi Phong trở về . Nhưng khi Phong trở về thì con người đã khác , đã chững chạc hơn và bà cũng an tâm hơn vì từ hôm Phong về , Phong chưa hề đụng tới chiếc xe . Phong vẫn lái xe đua , nhưng là xe 4 bánh , bà nghĩ , 4 bánh dù sao cũng an toàn hơn 2 bánh . 8 năm rồi Phong chưa lái lại không biết có còn nhớ hay không ? Nhưng cần đi nên tuy hơi sợ nhưng

Diễm gật đầu.

- "Em tin tài lái xe của anh mà ."

Phong đưa cho Diễm cái helmet rồi bảo.

- "Ôm chắc nha",

Rồi chàng rồ máy Chiếc xe vọt đi , đảo qua đảo lại như muốn ngã . Diễm sợ quá ôm chặt lấy

Phong . Một lúc sau thì Phong mới quen thuộc lại với chiếc xe , và chiếc xe cũng không còn chao đảo nữa . Phong phóng thật mau khiến Diễm phải la lên

- "Chậm thôi anh Phong!"

Phong vội chậm xe lại

- "Xin lỗi em , tại anh lâu quá chưa lái nên nổi hứng phóng xe , anh sẽ chậm lại ."

Khoảng 20 phút là xe đã dừng trước một khu apartment thật nghèo nàn . Phong nhìn xung quanh rồi hỏi Diễm

- "Em có lộn chỗ không ?"

- "Diễm nhìn lại địa chỉ Tiến viết . Đúng rồi , thôi em đi , cảm ơn anh Phong . Lát nữa bạn em đưa em về"

Rồi Diễm xuống xe bước vô bấm chuông căn nhà số 7 . Tiến mở cửa

- "Xin lỗi nha , nhà em có chuyện em lại không gọi phone được ."

- "Phone nhà anh hư , anh cũng nghĩ là em có chuyện . Mẹ Ơi Diễm tới nè"

Diễm bước vô nhà, căn nhà thật nhỏ , nhưng gọn gàng . Căn nhà chỉ có hai phòng, mẹ Tiến và em gái thì chung một phòng . Phòng khách thật nghèo nàn chỉ có một cái TV vừa nhỏ vừa cũ, ngoài ra là một cái sofa đã cũ và nệm cũng đã xẹp . Mẹ Tiến ho hù hụ bước ra , bà ta mặc một bộ đồ thật thường , khác với mẹ Diễm quần áo lúc nào cũng đẹp , cũng sang , tóc lại luôn bới cao . Mẹ Tiến nhìn thật già . Bà nhìn Diễm từ đầu đến chân ,

- "Dạ chào bác , cháu có chút quà biếu bác ."

- "Tới chơi được rồi , cần gì quà cáp . Thôi vô ăn đi cháu ."

- "Thấy cháu ăn mặc chắc gia đình cháu khá giả , ba mẹ cháu làm nghề gì ?"

- "Dạ ba cháu là bác sỹ ."

- "Hèn gì"

Bà lại nhìn Diễm , Diễm không hiểu ý bà là gì , có phải là không thích mình không ? Có phải vì mình ăn mặc với đeo nữ trang nhiều quá hay không ? Cũng tại bố mà thôi , bắt mình thay đồ.

- "Đồ ăn nhà nghèo chắc cháu không quen , thằng Tiến lại không nói rõ là dẫn bạn gì về nên bác không biết để nấu ."

- "Dạ không sao , cháu thấy đồ ăn ngon lắm ."

Rồi bà hỏi Diễm về gia đình . Bà nói

- "Bố mẹ cháu có biết về thằng Tiến không ?"

- "Dạ không , cháu chưa có dịp nói ."

- "Vậy à," bà buồn rầu

- "Nhà bác nghèo quá, ba mẹ cháu chắc không ưng thằng Tiến đâu" bà thờ dãi

- "Ba mẹ cháu rất là hiền lại cởi mở nữa , ba mẹ cháu không phản đối tụi cháu đâu" Diễm trấn an bà.

Sau khi ăn xong , em gái của Tiến , bé Ngọc , con bé thật dễ thương , nó nắm tay Diễm dẫn vô phòng để kể cho Diễm nghe bí mật về Tiến . Trong phòng chỉ có hai chiếc giường nhỏ , với một bàn học . Cũng chẳng có computer . Diễm ngồi lên trên giường của mẹ Tiến , tấm nệm đã lồi xương khiến thật đau . Gia đình Tiến nghèo quá, mình có thể giúp được gì đây ? Nhìn đồng hồ đã gần 11 giờ , Diễm gọi Tiến

- "Chắc em phải về, anh phải chờ em đó ."

Diễm với Tiến bước ra ngoài

- "Diễm !" Tiếng Phong gọi nàng . Diễm ngó thấy Phong đang đứng bên kia đường.

- "Bộ anh chưa về hả"

- "Anh nói với chú đưa em ra ngoài , nếu không đưa em về thì làm sao nói với chú ."

- "Xin lỗi nha , em không biết anh chờ ngoài này , nếu không em sẽ ra sớm" Diễm chột nhớ

- "Đây là anh Tiến , bạn của em"

- "Chào anh , " Phong bắt tay Tiến

- "Thôi mau về đi , 11 giờ rồi"

Trên đường về Diễm cảm thấy thật áy náy vô cùng

- "Xin lỗi anh Phong , làm anh cả tối phải đứng ở ngoài đường"

- "Không có sao , chỉ cần em vui là được rồi . Anh chưa có dịp đứng ngoài đường , hôm nay coi như cơ hội , ngắm đường cũng hay lắm" Phong trả lời.

Diễm thấy lòng thoáng chút cảm động . Phong hình như không giống Phong hôm ở phòng mạch mà hơi giống hôm xưa.

- "À, người bạn của em đang làm gì ?" Phong hỏi

- "Anh đang đi học vừa đi làm ở workshop sửa xe ."

Thấy Phong im lặng không nói gì , Diễm nghĩ Phong chắc chê bai Tiến

- "Nhưng sửa xe cũng là nghề mà , " Diễm nói

- "Anh đâu có nói sửa xe không tốt , anh đang ngưỡng mộ Tiến may mắn hơn anh thôi" ., Phong đáp

Diễm thật không hiểu ý của Phong . Phong là bác sỹ , lại đẹp trai con nhà giàu , Diễm tự hỏi Tiến có gì mà may mắn hơn Phong ?

Sáng nay Diễm dậy sớm , Diễm đến nhà Tiến dẫn mẹ Tiến và em đi shopping . Diễm mua cho bà một bộ nệm mới, ghế sofa mới với đồ đạc trong nhà . Diễm còn mua cho em gái Tiến một cái computer . Diễm đưa thêm tiền nên người ta đem đến nhà liền . Mẹ Tiến cảm động đến rớt nước mắt , còn em gái Tiến thì líu lo như sáo , con bé thích cái computer lắm . Từ này không cần phải ở lại trường mỗi ngày để đánh bài vở nữa . Sẵn lúc đi ngang qua tiệm Banana Republic , Diễm ghé vô mua cho Tiến vài cái áo . Hôm nọ Diễm thấy Phong mặc loại áo này thật sang và đẹp lắm . Diễm còn giúp mẹ Tiến thu dọn nhà cửa , Diễm nghĩ khi Tiến về đến chắc sẽ được vui.

Cánh cửa mở ra , Tiến bước vô nhưng không vô nhà mà lại đứng sững ở cửa nhìn vô nhà . Diễm chạy đến.

- "Anh ngạc nhiên lắm phải không ? Có đẹp không , là em chọn đó . Còn mấy cái áo này nữa , anh thích không ?"

Khác với sự tưởng tượng của Diễm , Tiến không vui mừng mà nhìn Diễm lạnh lùng . Tia mắt của Tiến thật dễ sợ.

- "Tôi cứ tưởng cô khác với những con gái khác . Nhưng không , cô giống họ Cô cảm thấy tôi khiến cô mất mặt có phải không ? Có phải không ." Tiến la lớn lên.

- "Cô dùng tiền để chứng minh sự giàu có của cô hay là cho tôi biết tôi may mắn có được người bạn gái giàu có . Còn nữa , cô biết tôi làm nghề gì mà , mấy cái loại áo sang trọng này có hợp với tôi không ? Cô vốn không hiểu tôi . Cô hãy mang tất cả những thứ này ra khỏi đây ." Tiến giận dữ.

Diễm sợ hãi, nước của Diễm bắt đầu trào ra . Nắm lấy tay Tiến Diễm nói:

- "Xin lỗi anh , em không có ý gì đâu . Anh không thích thì em kêu người mang đi . Xin lỗi, xin lỗi."

Có lẽ nước mắt của Diễm đã làm cho cơn giận của Tiến nguôi ngoai , Tiến lau nước mắt cho Diễm

- "Xin lỗi em , hôm nay anh không được vui . Anh không cố tình lớn tiếng với em đâu ."

- "Không phải lỗi tại anh , là em không nên phá đồ của anh , em sẽ sửa đổi mà ." Tiến ôm Diễm trong lòng , chàng thở dài , nói khe?

- "Nhưng thực tế chúng ta là hai loại người khác nhau ."

Bầu trời thật trong và đẹp thật đẹp , để xin lỗi Tiến đưa Diễm đi biển Santa Cruz , hai người đang tay trong tay đi trên bãi biển , hưởng thụ cái đẹp của thiên nhiên thì bỗng nhiên Diễm nghe tiếng quát thật lớn.

- "Diễm!" Diễm vội quay lại thấy Nam với người bạn gái đứng sau lưng.

- "Sao em lại đến chỗ này ?"

- "Đây là bạn của em , anh Tiến" Diễm giới thiệu

Anh Hai của Diễm nhìn Tiến rồi hỏi ,

- "Vâng" , Tiến trả lời ,

Anh Hai giục tay Diễm ra , rồi kéo Diễm

- "Theo anh đi về", Diễm vùng vằng dứt tay ra.

- "Anh làm gì vậy , em đã lớn rồi , em có quyền tự do của em ."

Mặc kệ cho Diễm kêu la , Nam vẫn kéo Diễm , Nam lại rất khoẻ nên Diễm không tài nào dứt ra được . Diễm gọi Tiến cầu cứu ,

"Anh Tiến:" nhưng Tiến vẫn đứng yên không nhúc nhích . Chàng phải làm sao đây khi người nhà của Diễm đã coi thường chàng.

Vừa vô đến cửa Nam đã la âm lên.

- "Bố ơi , mẹ Ơi"

Bộ mẹ đang ở trên lầu vội chạy xuống.

- "Chuyện gì mà ồn ào vậy ?" Bố hỏi

- "Con Diễm nè, nó dám dung dăng dung dẻ với thằng sửa xe , hai đứa nó dám lên tận Santa Cruz ."

Mẹ lo lắng hỏi.

- "Có thật không con ?"

- "Phải , nhưng tại con chỉ đi chơi thôi , con đã lớn rồi , có bạn trai cũng đâu phải là không được"

- "No" chỉ là thằng sửa xe thôi , nó không thật lòng đâu , nó chỉ ham tiền của em . Đồ ngu ." Nam la lối

- "Nó không có học không xứng đáng với em , bạn bè của mình đâu có ai ơ ?giai cấp đó . Em làm như vậy anh và bố mẹ làm sao ra đường hả" Bình lên tiếng.

- "Nếu em không phải là em gái của anh thì anh bỏ mặc . Anh lo lắng cho em thôi , sao em không chịu hiểu chứ ?" Nam tiếp lời Bình

- "Diễm à , cái truyện một mái lều tranh hai quả tim vàng chỉ là trong truyện thôi . Con từ nhỏ sống trong sung sướng nên không hiểu chuyện . Con lúc nào cũng có sẵn tiền sai lại có người lo cho , con có biết sà bông giặt đồ là bao nhiêu tiền không , còn bao nhiêu là một vỉ trứng ? Con có biết lương thợ sửa xe là bao nhiêu không ? Mẹ chắc chưa đủ một cái áo của con . Nghe lời anh đi , đừng có dại như vậy".

- "Tại sao các người lại kỳ thị như vậy ? ", nước mắt Diễm trào ra.

- "Tại sao các người chỉ biết đến tiền thôi , các người không biết tình cảm là gì sao ? Tại con yêu nhau thật tình mà , không phải vì tiền đâu . Mẹ, mẹ không phải yêu bố lúc bố nghèo khổ hay sao , rồi người tay trắng làm nên hay sao ? "

Bố nãy giờ vẫn im lặng g lên tiếng

- "Diễm, không được hỗn láo . Con không được so sánh bố với mẹ Bố cấm con không được gặp thằng đó nữa ."

Diễm thấy như cả bầu trời tối tăm . Bố xưa nay cái gì cũng chiều Diễm , lại cời mở nhất nhưng sao bố lại như vậy ?

- "Tại sao cả bố cũng như vậy nữa . Bố không phải rất cời mở hay sao , bố không phải thường giúp đỡ người nghèo nhưng có chí hay sao ? Tại sao bố nói một đằng làm một nẻo vậy ? Bố chỉ giả dối thôi"

- Bốp

Một cái tát như trời giáng vào mặt Diễm , Diễm không ngờ bố lại đánh mình . Từ nhỏ đến lớn bố chưa hề mắng lớn tiếng với Diễm huống hồ chỉ đánh . Diễm đứng xững một lúc rồi ôm mặt chạy ra ngoài , trái tim của nàng thật tan nát.

- "Diễm đứng lại đó, nếu mày bước ra thì từ đừng gọi tao là bố ." Bố quát lớn . Khuôn mặt bố tím và đanh lại.

Diễm dừng lại , từ nhỏ đến lớn Diễm chưa bao giờ thấy bố giận như vậy

- "Con ghét bố" , Diễm hét lên rồi chạy lên phòng.

- "Cô Thu canh chừng nó , đừng để nó đi gặp cái thằng kia ." Nói rồi bố bỏ vô phòng, đóng cánh cửa một cái sầm.

.....

Re: Tình Em Mãi Bên Anh - Dung Nhi

Vô đến phòng Diễm gục trên giường mà khóc . Nước mắt Diễm thấm ướt tẩm ra giường.

- "Tại sao , tại sao lại như vậy ?"

- "Không" Diễm tự nói ,

- "Không có ai có thể ngăn cản mình và Tiến . Không có ai ."

Sáng ngày hôm sau , thừa lúc chị Thu lui cui trong bếp , Diễm lên ra ngoài để gặp Tiến . Nhìn thấy dấu 5 ngón tay còn in trên mặt Diễm , Tiến xót xa.

- "Hay mình đừng gặp nhau nữa , anh không muốn em vì anh mà trở mặt với gia đình ." Tiến đề nghị.

- "Không , nếu anh không còn thích em mà muốn chia tay thì em đành chịu . Nhưng nếu vì gia đình em thì em không đồng ý đâu . Xin anh hãy kiên nhẫn một chút ."

- "Chúng ta là hai loại người khác nhau . Anh không xứng đáng với em đâu . Anh không thể cho em được gì hết ."

- "Em không cần biết anh giàu hay nghèo , em yêu anh vì anh là Tiến thôi . Xin anh đừng có mặc cảm ." Diễm thật xúc động . Tiến im lặng không nói gì, chàng thờ dài , ánh mắt chàng ngó lên bầu trời , suy nghĩ về một điều gì đó.

Diễm run run mở cửa vô nhà . Trốn ra khỏi nhà , Diễm đã chuẩn bị trước sự nổi giận của bố .

Diễm bước vô thấy bố đang ngồi ngay ở phòng khách nhìn ra cửa . Tay bố cầm ly rượu , mặt bố thật đỏ . Lâu lắm rồi Diễm mới thấy bố cầm ly rượu . Cho dù là tiệc tùng thì bố cũng uống nhiều nhất là 1 hay 2 ly champagne thôi . Bố thường nói:

- "Mình là bác sỹ , khuyên người ta đừng uống rượu vì hại gan , không lẽ mình lại uống hay sao ?"

- "Bố" Diễm lên tiếng

Bố ngồi yên không nói gì cũng không nhìn Diễm . Thấy vậy Diễm đi lên lầu . Đến giờ cơm mẹ gọi bố

- "Anh đừng uống rượu nữa , vô ăn cơm"

- "Em với con ăn đi , anh không ngon miệng ." Nói rồi bố vô phòng làm việc của bố.

Hai ngày sau bố cũng không đến phòng mạch . Bố cứ tự nhốt mình trong phòng làm việc . Bố cũng không ăn cơm mà chỉ uống rượu . Mẹ rất là lo lắng . Cứ đi ra đi vào không yên . Ban đêm Diễm thấy mẹ cũng không ngủ được , cứ vài tiếng là mẹ lại xuống lầu đi qua đi lại trước cửa phòng làm việc của bố . Mẹ lo lắng không biết bố ra sao nhưng lại không dám gõ cửa.

Nhìn thấy mẹ vậy Diễm cũng không được yên . Đến tối, Diễm bước đến trước cửa phòng làm việc của bố, gõ cửa.

- "Vô đi!"

Diễm bước vô , thấy bố đang ngồi trên ghế sau bàn làm việc . Trên tay bố không cầm ly rượu nữa mà là nguyên chai Martell , chai rượu đã vơi đi phân nửa . Bố nhìn Diễm không nói gì.

- "Bố muốn mắng muốn la con thế nào cũng được nhưng bố hãy ra ngoài đi . Mẹ lo cho bố lắm ." Diễm nói

- "Bố không la con đâu , không phải lỗi ở con mà là lỗi của bố . Ra ngoài nói mẹ không cần lo , bố đang tự phạt mình thôi ."

- "Con không hiểu ."

- "Bố có rất nhiều lỗi . Lỗi của bố đã quá nuông chiều con nên bố đã không còn uy nghiêm gì đối với con . Lời nói của bố nói con đừng đi gặp thằng đó nữa, thì con vẫn đi . Bố thấy con đang tự huỷ hoại tương lai của mình mà bố vẫn không can được . Tất cả đều là lỗi của bố đã không biết dạy con ." Bố nói

với giọng chán nản

Bố lại tiếp tục nốc rượu ở trong chai . Diễm thấy thật khó chịu và đau khổ . Diễm thương bố lắm , Diễm không muốn làm bố buồn nhưng lại càng không muốn phải xa Tiến.

- "Bố đừng uống rượu nữa ." Diễm giằng chai rượu trong tay bố . Diễm khóc.

- "Nếu trong lòng con còn có bố, thì con đừng gặp thằng đó nữa . Con hãy ung thăng Phong đi ."

Hôm nọ bác Hoàng hỏi con cho thằng Phong rồi.

- "Không, con không có tình cảm với anh Phong, con coi anh Phong là anh thôi. Bố! con xin bố cho tụi con một cơ hội đi. Bố thử tìm hiểu anh Tiê"n đi. Bố sẽ thích anh ấy mà."

- "Không cần thiết," bố đứng dậy lạnh lùng trả lời.

- "Ngoài thằng Phong ra bố không chấp nhận ai là con rể hết. Thằng Phong có gì không tốt chứ."

- "Bố", Diễm níu tay bố.

- "Cháu cũng không đồng ý. Cánh cửa phòng mở ra, Phong bước vô cùng với anh Hai của Diễm."

- "Xin lỗi chú cháu chưa gõ cửa."

- "Không có sao, kiểm chú có việc gì? Bố dịu giọng hỏi Phong

- "Cháu qua hỏi chú về tình trạng sức khỏe trong quá khứ của mấy người bệnh nhân chú nhờ cháu coi giùm. Đu"ng ngoài nghe liên quan đến cháu nên cháu muốn có chút ý kiến.

- "Cháu nói đi!" Bố lên tiếng.

- "Cháu không đồng ý lấy Diễm đâu. Cháu biết ba mẹ cháu rất thích Diễm. Nhưng tình cảm không thể ép buộc. Hơn nữa cháu ở bên New York đã có bạn gái, tụi cháu định sẽ đám cưới. Cháu chưa có dịp thưa với ba mẹ cháu về chuyện này. Nam cũng biết chuyện này mà.

- "Phải không Nam?" Phong quay sang anh Hai của Diễm

- "Có sao?" Nam nhìn Phong ngạc nhiên

- "Nam có thật không?" Bố hỏi

Nam không trả lời, nhìn Phong bực dọc

- "Từ nay tao không biết đến chuyện của mày nữa." Rồi hậm hực đi ra ngoài.

Bố nhìn Phong một lúc rồi nói,

- "Diễm ra ngoài đi. Còn Phong ở lại đây. Chú có chuyện muốn nói với cháu."

Diễm đi ra ngoài vườn, nàng quy dưới gốc những bụi hoa mận đình hồng mà khóc. Ngoài vườn gió thổi buốt lạnh. Tuy rằng là mùa hè nhưng vì căn nhà nằm trên ngọn đồi, lại quá rộng nên gió vẫn cứ "thổi và lạnh như những đêm buốt giá của mùa thu. Nhưng Diễm không cảm thấy gì vì nỗi đau trong lòng nàng còn buốt và đau hơn. Nàng tử hỏi

- "Có phải ông trời đã bắt đầu thấy mình không công bình và đã bắt đầu lấy lại những thứ đã ban cho mình."

Diễm ôm ngực thấy khó thở. Chắc cơn suyễn lại đang hoành hành. Phong không biết đã đến bên cạnh Diễm từ bao giờ. Phong khoác chiếc áo vest của mình lên Diễm chàng nói nho?

- "Em thật tội nghiệp quá."

Sau hôm đó, bố đã không nói gì đến chuyện của Tiến hay cấm không cho Diễm đi gặp. Bố giữ một thái độ im lặng. Đám nhỏ đang vui đùa ngoài sân chỉ còn mỗi mình Diễm trong lớp học.

Mấy người khác đã ra ngoài ăn trưa, nhưng Diễm

không đi chung. Nghĩ đến chuyện giữa gia đình và Tiến mà lòng Diễm buồn rười rượi. Phải rồi, cả sáng nay Diễm cũng không thấy Tiến đâu. Lớp của Tiến nhờ Hạnh coi giùm. Diễm bước ra ngoài định hít một chút không khí tươi mát cho lòng nhẹ nhàng hơn thì bỗng nhiên Diễm đứng lại sững sờ Tiến đang tay nắm tay một người con gái khác bước về hướng Diễm.

- "Anh Tiến," Diễm kêu lên.

- "Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện rõ ràng đi. Đây là bạn gái của tôi" Tiến lạnh nhạt

- "Anh nói gì?"

- "Tôi nói đây là bạn gái của tôi." Tiến lặp lại.

- "Tôi không thích cô đâu. Tôi chỉ muốn lợi dụng cô thôi, nhưng bây giờ không cần nữa. Có biết tại sao không?" Tiến lấy trong túi ra một tấm check xoè cho Diễm coi, Tiến nói tiếp

- "Có tên bác sỹ ngu ngốc đã chịu đưa cho tôi 200 ngàn để tôi rời xa cô. Hắn cũng tốt với cô lắm chứ, coi cô đáng giá như vậy. Tôi cũng không hiểu hắn thấy cô có gì đáng giá. Nhưng bọn nhà giàu thương hay ngu ngốc mà. Tiến ngưng

một chút rồi nói tiếp

- "Thấy cô vẫn khờ khạo như vậy để tôi nói thêm cho cô hiểu. Chúng tôi nghèo quá không có

tiền đám cưới . Sẵn có con cừ non , tôi định lợi dụng cô để kiếm một số tiền . Bây giờ có số tiền này , chúng tôi có thể đám cưới , chừng đó nếu cô không ngại tôi sẽ mời cô . "

- "Anh gạt em , anh chỉ đóng kịch thôi , có phải không . Anh giận ba của em nên mới nói như vậy thôi . Em biết anh không phải như vậy đâu . " Diễm vừa khóc vừa nắm lấy tay Tiến . Nhưng Tiến hát mạnh Diễm ra .

- "Tôi là như vậy đó, đây mới là con người thật của tôi . Tôi đã nói là cô không hiểu tôi mà . Cô có biết là tôi rất có tài đóng kịch hay không . Nếu tôi không giả đò quân tử đàng hoàng , từ chối những món đồ mà cô đem biếu mẹ tôi, tỏ vẻ tôi không ham tiền thì cô cũng đâu có vì tôi mà đòi sống đòi chết , trở mặt với gia đình . Và tôi cũng không thể có số tiền này mau đến như vậy . "

- "Đừng nói nữa , " Diễm bit tai lại

- "Không muốn nghe à . Cô chỉ là đứa con nhà giàu ngu ngốc thôi . Thì cô cứ coi như đây là bài học dạy khôn thêm cho cô đi . " Tiến nói

- "Bốp", Diễm tát Tiến thật mạnh.

Cô gái đứng bên cạnh la lên.

- "Sao cô đánh người ta"

- "Không sao đâu," Tiến cười đều giả.

- "Coi như từ nay chúng ta không ai nợ ai . Từ này cô đừng làm phiền tôi nữa . Chúng ta đi . "

Nói rồi Tiến nắm tay cô gái đó bỏ đi.

Diễm ôm mặt vừa chạy vừa khóc . Diễm lấy xe rồi phóng thật nhanh . Nước mắt Diễm nhòa ra khiến Diễm không thấy gì hết . Trời bắt đầu đổ mưa . Thì ra anh Nam nói đúng , Tiến chỉ ham tiền của mình thôi . Diễm hận Tiến , mãi mãi hận Tiến . Diễm hỏi hận tại sao lại cãi lời bố .

Ngoài bố và gia đình ra , ai này cũng đều giả dối . Diễm cứ phóng xe trong mưa mãi cho đến tối Diễm mới về nhà . Diễm lững thững bước vô . Chị Thu đang đứng trước cửa.

- "Sao giờ này cô mới về đến , ông lái xe lao xuống đồi , bây giờ đang trong nhà thương . "

- "Cái gì ." Diễm vội vã đến nhà thương

Diễm thấy mẹ và hai anh vẫn đang đứng trước phòng cấp cứu.

- "Bố sao hả mẹ ? Tại sao lại xảy ra tai nạn vậy ?"

Mẹ khóc

- "Không biết nữa , sao giờ vẫn chưa thấy ra . Nghe nói bố tránh cái xe đang trước nên xe mới lao xuống đồi . "

- "Bố thường ngày lái xe chậm như rùa , làm sao lại xảy ra tai nạn được . " Nam nói

- "Mẹ đừng khóc nữa , làm cho ai cũng rối . Bình lên tiếng . Quay sang Diễm , Bình mắng

- "Cũng tại em thôi , nếu không phải vì em làm cho bố buồn thì bố đâu có uống rượu , thì bố cũng đâu đến nổi hoa mắt mà không thấy xe đang trước . Em vừa lòng chưa ?"

- "Phải tát là lỗi của em" . Diễm lững thững như người mất hồn bước đi khỏi chỗ đó

- "Em đi đâu đó ?" Nam gọi , Diễm không trả lời cứ bước đi.

Diễm lững thững lang thang trên đường như người điên . Cơn mưa càng lúc càng lớn.

- "Là con đã hại bố , tại sao con lại không nghe lời . Ông trời, thật ra tôi đã làm lỗi gì mà đày đoạ. tôi như vậy . "

Nước mắt Diễm nhòa với mưa . Diễm cảm thấy thật khó thở , nhưng nàng vẫn bước đi , cho đến khi mắt nàng thật nặng trĩu và rồi không biết gì nữa.

Diễm mở mắt ra , hai mí mắt nàng nặng trĩu như không muốn nhấc lên . Diễm đưa mắt nhìn xung quanh . Bốn bên là bức tường trắng , cái TV ở trên tường , rồi cái bàn, bức tranh đó . Tại sao mình lại ở trong nhà thương ? Diễm nhìn xuống thấy Phong đang gục đầu bên thành giường của nàng . Diễm ráng ngồi dậy nhưng không đủ sức, nên Diễm lại ngã xuống . Nghe tiếng động Phong thức dậy . Diễm nhìn Phong hai mắt sâu hoắm như mấy đêm rồi không ngủ , tóc tai lại bù xù, râu của chàng cũng chưa cạo.

- "Em tỉnh rồi ha ?" Phong hỏi

- "Tại sao em ở đây ?"

- Em xiêu ở ngoài đường , cũng may có người thấy liền đưa em vô đây . Em đã mê man mấy ngày

rồi . Tại sao bao nhiêu năm mà bệnh của em vẫn chưa hết ?"

Diễm nhìn xung quanh , ngoài Phong ra không có ai hết . Nước mắt Diễm lại chảy xuống . Phong như hiểu được ý nàng.

- "Đừng có khóc , mẹ em, với Nam với Bình thấy em chưa tỉnh nên mới về thôi ."

Cô ý ta người Mỹ bước vô , chào Diễm

- "Hi my name is Helen . I just going to give you a quick shot ." Quay sang Phong cô ta nói.

- "Dr . Cao , can you go outside for a moment . You looked really tired , you should go home and have some rest . You havént slept for three day ."

- "Anh đã ở đây 3 ngày rồi sao ?"

- "Mẹ em với Nam và Bình phải chăm sóc cho ba của em , mấy hôm nay anh được rảnh nên ở đây lo cho em . Phong trả lời"

- "Cám ơn anh , bây giờ ngoài anh ra không còn ai quan tâm đến em nữa ." Diễm khóc.

- "Em đừng có khóc mà", Phong bối rối không biết làm sao.

- "Ai nói là không ai lo cho em chứ", Bình vừa bước vô vừa nói . Diễm ngược lên , Nam cũng ở sau lưng của Bình.

- "Con cóc này thiệt tình , em lúc nào cũng là công chúa mà", Nam nói

- "Thấy anh thương em không ? Anh biết em phải ở đây mấy hôm nên mang Teen Magazine đến cho em nè, còn mấy CDs, với Gameboy nữa nè," Bình vui vẻ?

- "Anh không giận em nữa sao ?"

- "Anh giận em bao giờ , hôm bữa tại anh lo quá nên nói bậy , ai biết em lại suy nghĩ nhiều như vậy . Mấy hôm nay anh với anh Hai đang lo một cái case lớn nên không bỏ đi được . Mẹ phải chăm sóc cho bố nên khi em dậy mới không có ai thôi ."

- "Nhưng mà có Phong tình nguyện ở đây nè , em cần gì cứ việc nói với Phong ." Nam cười

- "Sorry to interrupt , but I really need to give her the shot right now . You all please go outside ."

Cô y tá lên tiếng.
- "Vậy thôi anh về luôn , lát chiều anh đến thăm em . Ê Phong mày cũng về luôn đi , nhìn mày dễ sợ như hung thần ." Nam nói, rồi cả Nam, Phong, Bình đi ra ngoài.

Thấy cô y tá đi ra , Phong bước vô phòng lại.

- "Em tưởng anh về rồi ?"

- "Đáng lẽ anh tính về , nhưng chợt nhớ là đồ ăn ở nhà thương chắc em không quen . Nên anh tính hỏi em muốn ăn gì không để anh đi mua ."

- "Cám ơn anh" Diễm nhìn Phong cảm động"

- "Anh có biết bố em ra sao không ?"

- "Chú không sao , chỉ bị gãy cánh tay , với trầy sơ thôi . Cái xe nát hết mà bị như vậy thật là may mắn lắm ."

- "Anh nói thật chứ, vậy tại sao bố phải ở trong nhà thương ?"

- "À tại nhà thương muốn quan sát kỹ hơn , hôm nay họ mới chụp quang tuyến đầu của chú coi có bị gì không ?"

- "Anh có thể đưa em qua bên bố không ?"

Phong ngần ngại một lát rồi chàng nộ

- "Thôi được, đợi anh đi kiếm cái wheelchair đã"

Phong đi một lát rồi trở lại , chàng giúp Diễm lên xe rồi đẩy nàng lên lầu tư . Phong mở cửa phòng đẩy Diễm vô

- "Diễm!" bố kêu lên vui mừng

- "Con tỉnh rồi sao không có đứa nào gọi cho bố hết vậy . Bố đang định qua bên con ."

Thôi hai người nói chuyện , cháu về nhà chút . Phong nói rồi đi ra . Diễm bước đến bên bố, ôm bố rồi òa lên khóc.

- "Xin lỗi bố , là con khiến bố như vậy"

- "Không phải lỗi của con đâu . Tại bố không cận thận thôi

- "Bố có sao không ?"

- "Không gì, con coi nè, vài bữa nữa là bố có thể đánh golf lại rồi ."

- "Diễm à, mấy hôm nay bố nghĩ kỹ rồi . Con nói đúng, bố nói một đằng rồi làm một nẻo . Bố xưa nay vẫn ủng hộ những thanh niên nghèo nhưng có chí, nhưng khi là con gái bố thì bố bỗng trở nên ích kỷ Bố sợ con phải khổ . Hơn nữa, bố mang ơn gia đình bác Hoàng , bác Hoàng lại thích con nên bố muốn con lấy Phong . Một phần vì bố thấy Phong sẽ là người chồng tốt , nó lại rất tốt với con . Nhưng phần lớn là vì bố ích kỷ , bố muốn trả ơn . Nên bố trở thành hồ đồ , trở thành một người cha cổ hủ giống như ông nội con , một người mà bố hứa sẽ không bao giờ bắt chước để làm khổ con cháu ."

- "Bố đừng nói nữa bố,"

- "Từ nay bố không cản con đâu . Nếu con thích cái thằng gì đó thì bố cũng sẽ ủng hộ con . Còn chuyện bên bác Hoàng thì bố sẽ kiếm cách từ chối . Bố chỉ cần con gái bố mạnh khỏe và vui vẻ là đủ"

- "Bố, bố không sai đâu . Anh ta chỉ vì tiền thôi . Con thật ghét mình đã không nghe lời của bố ."

Diễm ngen ngào

Bố vuốt tóc Diễm.

- "Đừng khóc nữa con , nếu nó thật như vậy nó không xứng đáng để con khóc vì nó . Đừng nghĩ tới nữa . Hãy coi như là một giấc mơ nha con ."

Sau hôm ở nhà thương , Diễm đã không đến trường Viet Ngữ nữa . Diễm không muốn gặp lại Tiến . Diễm cũng không muốn ra đường . Không hiểu tại sao, Diễm lại trở thành người đưa thư từ Nam đến Phong . Cứ tối Nam đưa cho Diễm những hồ sơ từ phòng luật sự Nam nói là rất quan trọng không thể gửi qua bưu điện , phải nhờ Diễm mang đến trao tận tay cho Phong . Diễm không hiểu Nam có rất nhiều thư ký, sao cứ phải nhờ Diễm làm chuyện này . Diễm cần nhận thì bố bảo

- "Con cứ ở trong nhà hoài, thì coi như vừa giúp anh , vừa ra ngoài cho thoải mái ."

Hôm nay , Diễm đến phòng mạch của Phong cũng lại vào ngày chủ nhật . Phong không có ở đó, Thùy nói sáng nay có người bệnh nhân đột nhiên vô nhà thương , Phong phải vô coi nên giờ này vẫn chưa về . Tại Nam dặn phải trao tận tay nếu không thì Diễm đã để xuống và đi về . Nói đủ thứ chuyện với Thùy và Annie mà Phong cũng chưa về . Thường đến đây nên Diễm đã quen thân với Thùy và Annie.

Đợi mãi cũng chưa thấy Phong , Diễm đứng lên định ra về, rồi tối mang đến nhà cho Phong thì Phong bước vô.

Mặt Phong hầm hầm như đang giận cả thế giới . Vừa bước vô cửa Phong đã la lớn.

- "Annie, lấy cái hồ sơ của ông Phạm T . cho tôi ."

Annie vội vàng đi lục , chưa được một phút thì Phong đã bực bội la.

- "Có cái hồ sơ thôi , làm gì lâu quá vậy . Thật là không làm được gì hết ."

Nhìn xuống bàn thấy cái bì thư màu vàng vẫn còn đó , Phong nhìn Thùy ,

- "Không phải lúc sáng tôi bảo cô mang qua liền cho bác sỹ Trí hay sao ?"

- "Dạ em quên mất ." Thùy sợ sệt trả lời

- "Quên mất ? Phong lớn tiếng

- "Cô làm việc kiểu gì đây . Nếu là hồ sơ bệnh lý đang cần gấp thì sẽ chết người rồi đó . Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong , cô làm sao làm người ."

Diễm thật bực mình , Phong dường như có hai cá tính . Ở ngoài thì Phong là con người khác , nhưng mỗi lần gặp ở phòng mạch là thấy Phong đang la mắng người ta . Diễm chịu hết nổi lên tiếng.

- "Anh thật là quá đáng . Người ta làm y tá cho anh thôi , đâu có phải để anh muốn mắng thì mắng muốn là thì la . Anh có nghĩ đến cảm giác của người khác không . Làm sai thì đã sai rồi , anh la cũng vậy thôi . Anh có tay mà, anh tự đi lục hồ sơ không được sao . Con người anh khó chịu như vậy mà hai người họ vẫn chịu làm cho anh thì anh phải mừng mới đúng ."

Phong quay lại nhìn Diễm, chàng giận đến tím mặt

- "Con người tôi khó chịu như vậy đó . Họ không thích thì cứ việc đi , tôi không ép ai làm cho tôi ."

Nói rồi Phong bỏ ra ngoài.

- "Bác Sỹ Cao ." Annie chạy theo gọi Phong, nhưng Phong đã phóng xe đi mất.

- "Mặc kệ ảnh . Thật là quá đáng ." Diễm nói
- "Bây giờ mình làm sao đây ?" Thùy hỏi
- "Chắc đóng cửa thôi , chắc ảnh không trở lại đâu ." Annie trả lời
- "Hay mình đi ăn kem nha", Diễm đề nghị.

Annie với Thùy rất tán thành, cả ba ra xe, Diễm làm tài xế.

- "Con người ảnh như vậy mà tại sao hai người còn chịu làm cho ảnh . Hay 2 người qua phòng bác sỹ của ba Diễm làm một thời gian đi , cho ảnh mới biết sợ, không dám lớn lối nữa ."
- "Thật ra bác sỹ Cao không phải đáng ghét như vậy đâu ." Thùy lên tiếng
- "Phải đó , ảnh chỉ hơi nóng tính , khi làm việc lại rất nghiêm chỉnh thôi . Cái miệng thì hay la người ta , nhưng ảnh tốt bụng lắm ." Annie nói thêm
- "Em không phải là y tá đâu ." Thùy nói

- "Em mới ở Vietnam qua thôi , cũng không biết tiếng anh nhiều . Gia đình em đông người nhưng lại không được trợ cấp gì hết nên rất khó khăn . Khi ba em tới đây khám bệnh bác sỹ biết chuyện nên không lấy tiền , lại nhận em làm ở đây nữa . Tiền lương của em lại gấp đôi mấy người làm ở phòng mạch khác . Khi ba em vào bệnh viện bác sỹ Cao giải phẫu giùm không tính tiền , còn ứng tiền ra trả tiền nhà thương nữa . Bây giờ mỗi tháng bác sỹ Cao chỉ trừ một ít vào tiền lương của em thôi . Không biết bao giờ em mới trả được hết tiền cho bác sỹ Cao ."

Từ lúc Phong về, Diễm cảm thấy Phong rất bề ngoài , lại giả dối . Tuy Phong đối với Diễm rất tốt , nhất là lúc trong nhà thương khiến Diễm rất cảm động . Nhưng Diễm vẫn cảm thấy một nét tự kiêu ở Phong và Phong nhìn người khác chỉ bằng nửa con mắt . Diễm không ngờ Phong lại tốt bụng và quan tâm đến người ta như vậy . Một ca mổ tốn rất nhiều tiền , Phong không những đã giúp công lại giúp tiền . Nếu là những bác sỹ khác thì đã làm âm và quảng cáo trên đài phát thanh để nổi danh . Nhưng Phong thì im lặng không nói cho ai biết . Phong cứ để bộ mặt lạnh lùng nên khiến người ta không hiểu được Phong . Phong lại thật lạ Phong quan trọng bề ngoài chẳng hạn như lúc nào cũng phải mặc những bộ áo vest thật danh tiếng . Không chịu ăn ở chỗ rẻ tiền vì sợ người ta nghĩ mình nghèo , nhưng khi làm chuyện tốt thì lại không cho ai biết . Không lẽ Phong sợ người ta biết chàng làm chuyện tốt sẽ ảnh hưởng đến hình tượng lạnh lùng của mình hay sao ?

Diễm cảm thấy hình như mình chưa hiểu Phong chút nào.

- "Tuy là ảnh giúp Thùy , nhưng cũng đâu có quyền la người ta như vậy" Diễm ráng chống.
- "Không phải đâu , em thường hay làm sai , đánh máy cũng sai mấy chục lỗi nữa . Nhiều khi bác sỹ Cao phải tự làm lại . Không hiểu sao bác sỹ cao còn chưa đuổi em ."
- "Thôi đừng nói đến ảnh nữa , nghĩ coi ăn kem gì đây ." Annie nói
- "Nhưng thường ngày ảnh không phải vậy đâu , chắc ở bệnh viện có chuyện gì ."

Tối hôm nay bố mẹ Diễm đã đi dự tiệc , Nam với Bình không biết đi đâu , chị Thu thì xin nghỉ vài hôm nên chỉ còn Diễm ở nhà . Cả tối Diễm cứ ngồi thờ trong phòng family room , suy nghĩ đến thật ra Phong ra sao ? Nam từ ngoài bước vô

- "Nếu, như có một ngày, một ngày nào đó, ta yêu nhau.." Nam vừa đi vừa hát trông thật yêu đời.
- "Em nhỏ , sao ngồi buồn vậy ?" Nam ngồi xuống bên Diễm
- "Hồi sáng nói nặng anh Phong vài câu nên thấy chút hối hận thôi ."
- "Nó không để trong bụng đâu"
- "Anh có cảm thấy anh Phong khác xưa lắm không ?"
- "Vậy sao ? Anh đâu có thấy gì Oh, em muốn nói đến bề ngoài của nó hả"
- "Uh huh"
- "Thì có chút đổi thay, em có nhớ lúc xưa thằng Phong để tóc dài, lúc nào cũng jean với T-shirt, nhớ" không ?"

Diễm gật đầu

- "Lúc nó ở bên New York nổi tiếng là học giỏi, điểm của nó lúc nào cũng đầu lớp . Ai cũng nghĩ là nó sẽ được chọn để nói trong buổi diễn thuyết . Nhưng mà trường lại lựa người khác ."
- "Thì tại người đó giỏi hơn ảnh . Không lẽ anh Phong vì không được lựa nên thay đổi tánh tình hay sao ?"

- "Không phải đâu , người đó học thua xa thằng Phong nhưng được lựa vì đầu tóc cắt ngắn . Lúc nào cũng vest nên ra vẻ bác sỹ . Trường nghĩ một người như vậy khi diễn thuyết thì người ta sẽ tin tưởng vào lời nói hơn . Phong bị đã kích lắ.

Thì ra không có ai chú ý đến tài thật sự của mình mà chỉ quan trọng đến bề ngoài thôi . Từ hôm đó, nó như thay đổi nhiều , nó có vẻ lạnh lùng hơn . Nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi , chứ anh thấy nói chuyện với nó cũng như xưa mà ."

Diễm biết tánh Phong làm cái gì cũng phải tốt nhất , và rất tự tin vào tài năng của mình . Chắc là Phong bị đã kích lắ

- "À, sao anh về sớm vậy ?" Diễm hỏi

- "Tại thằng Phong hẹn rồi không đến , làm cả đám cứ đợi nó, đến nổi mất hứng nên rả đám . Không biết nó bị bệnh gì . Nó là bác sỹ thôi , đâu có phải là thánh . Người già quá thì phải chết thôi , nó đã tận hết sức rồi mà.

- "Người nào chết vậy ?"

- "Thì người bệnh nhân nó đang chăm sóc đó . Anh nghe nói sáng nay lúc nó đến thì chết rồi ."

Diễm vội chạy ra ngoài.

- "Em đi đâu vậy ?"

- "Em đến nhà anh Phong một chút ."

Re: Tình Em Mãi Bên Anh - Dung Nhi

Dùng xe trước cái cổng sắt lớn , Diễm bóp còi hoài mà không thấy ai mở cửa , nhà Phong cách cánh cửa này xa lắm nên chắc không nghe thấy. Diễm xuống xe , ráng sức đẩy cánh cửa , nhưng cánh cửa đã khoá chặt. Diễm bực mình không biết làm sao vô thì Diễm chợt nhớ ra. "Sao mình ngu quá vậy." Lâu quá Diễm không đến nên quên mất là cánh cửa này chỉ mở khi nhà Phong có tiệc tùng mà thôi. Còn ngày thường ai đến thì phải gọi phone vô, rồi bên trong mới bấm nút , cánh cửa mới được mở ra. Diễm vội lục trong giỏ lấy cái phone.

- "Alo ?" Tiếng của bà Ngọc , người làm của nhà Phong trả lời

- "Hello ? Bà Ngọc hả, cháu là Diễm nè , bà mở cái cửa giùm cho cháu đi"

- " Oh cô Diễm , tôi mở ngay , cô đợi chút."

Diễm lái xe vô đến thấy ba mẹ Phong đã đứng trước cửa đợi. Khác với hôm sinh nhật bác Hoàng , cả sân đầy cá xe , và căn nhà nhộn nhịp tiếng cười đùa. Hôm nay cái sân thường ngày đã lớn , hôm nay lại dường như lớn hơn và thật trống trải yên lặng. Nhìn thấy Diễm lái xe đến có một mình hai người có vẻ ngạc nhiên. Có lẽ vì mỗi khi bố mẹ đến chơi , Diễm thường hay viện có không đi , lúc thì bận học , lúc thì không được khoẻ. Bác Hoàng chắc cũng biết được chuyện này.

- "Ừa Diễm!" Bác Hoàng lên tiếng

- "Chào bác Hoàng , dì Hạ Lan. Con tới kiểm anh Phong." Diễm cảm thấy thật ngại ngùng.

- "Thằng Phong đang ở trong phòng. Không biết chuyện gì mà từ trưa giờ nó cứ nhốt mình trong phòng. Rồi làm râm râm trong đó , lên coi thì lại bị nó đuổi ra , lúc sáng nó vẫn còn vui vẻ mà.

Thôi cháu đừng gặp nó, mắc công làm mình không được vui." Bác Hoàng nói

- "Đó là với người khác kia , còn đối với cháu Diễm thì khác chứ. Mẹ Phong nhìn chồng, rồi bà quay sang ôm vai Diễm nói với giọng thật triu mến.

- "Nó ở trong phòng , con tự lên kiểm nó đi. Con lựa lời hỏi nó làm sao giùm dì nghe con."

Diễm đến trước cửa phòng của Phong gõ cửa.

- "Con muốn được yên tĩnh , mẹ đừng phiền con." Phong nói vọng ra.

Cánh cửa không khoá nên Diễm mở cửa bước vô , căn phòng tối đen , Diễm vặn cái công tắc , bật đèn sáng lên. Căn phòng thật bừa bộn Mảnh vỡ và chai rượu khắp nơi. Dường như những cái gì đập được đã bị Phong đập hết. Cái ống nhìn sao của Phong bị đổ ngã đang nằm trên thảm. Những cái khung kiếng lồng bằng khen của Phong , đã bị đập vỡ , còn những cái cúp , trophy mà Phong đã đoạt được cũng bị vát lay lóc dưới đất. Cũng may là cái hồ cá vẫn không sao.

- "Đùng có bật đèn! Mẹ tắt đèn đi". Phong la lớn

- "Là em đây anh Phong!"

Diễm thấy Phong đang ngồi dưới đất , trong một góc phòng. Mặt Phong thật đỏ , mắt của Phong cũng đỏ ngầu. Nghe tiếng Diễm, Phong nhìn lên, lạng quạng đứng dậy

- "Là em à , đến đây làm gì , đã nghĩ thêm ra chuyện nên đến mắng anh à ?"

- "Không phải đâu ? Em đến xin lỗi anh. Em không cố ý nói những lời hời hợt đâu , em không biết anh có chuyện buồn."

- "Không cần phải xin lỗi , em nói rất đúng , anh không biết tới cảm giác của người khác , anh ích kỷ và còn vô dụng nữa." Phong cười chua chát rồi lại tiếp tục uống rượu. Phong đã say khướt , thấy Phong nghiêng ngả , Diễm vội chạy đến bên cạnh Phong , nằng sợ Phong sẽ vấp vô những mảnh sành dưới đất.

- "Ai nói anh vô dụng chứ, anh là bác sỹ , mỗi ngày anh đều cứu rất nhiều người"

- "Bác sỹ!" Phong cười thật lớn ,

- "Bác sỹ không có bệnh nhân thì không phải là bác sỹ mà là tên trí thức giả. Khi anh đi học, mỗi đêm anh chỉ ngủ 4 tiếng , cho dù lúc bệnh thì anh vẫn cầm cuốn sách để học. Em có biết khi người ta đi khám bệnh người ta không có để ý đến bao nhiêu giải thưởng anh đã chiếm được , họ chỉ nhìn đến năm anh ra trường rồi nói , "bác sỹ đó đã mổ được bao nhiêu ca rồi , trẻ như vậy làm gì có kinh nghiệm." Họ chỉ đến những bác sỹ do bác sỹ gia đình giới thiệu thôi , dù rằng

cách chữa của họ đã lỗi thời."

- "Em có biết anh rất ghét cái đám bác sỹ gia đình già cả cổ hủ như bác sỹ G. nhưng anh phải vuốt ve họ để họ giới thiệu khách cho anh. Anh cảm thấy ghét mình lắm, nhưng anh tự nói chỉ cần anh có cơ hội khám bệnh và làm thật tốt, sẽ có một ngày người ta sẽ biết đến tài năng của anh, anh sẽ chứng minh cho họ thấy dù anh mới ra trường, nhưng anh vẫn đủ khả năng để làm công việc của bác sỹ có mấy mươi năm kinh nghiệm. Nhưng em có biết anh đã chứng minh được gì không? Là anh không làm ra gì cả, anh chỉ là một bác sỹ tào lao như những người anh chỉ trích. Gia đình người ta van xin anh, nhưng anh chỉ có thể đứng khoanh tay nhìn người đó chết vì anh không có cách gì cả, em có biết không."

Phong lại quơ đồ hết đồ trên bàn xuống đất. Cái đèn để bàn bị rớt xuống đất vỡ tan. Thấy Phong thật đau khổ, Diễm cũng không biết dùng lời gì để an ủi Phong.

- "Anh Phong nghe em nói, ngay cả bác sỹ thì cũng phải chết. Ai cũng phải chết, nếu không có anh, người đó có lẽ không sống đến hôm nay, anh đã kéo dài thêm mạng sống cho người ta, anh giúp cho người ấy bớt đau đớn. Anh làm việc lúc nào cũng tận tâm, em dám nói không ai yêu thích việc làm của mình như anh. Không ai trách anh đâu, anh đã làm hết sức mình rồi."

Giằng co một hồi lâu, Diễm mới lấy được chai rượu từ tay Phong rồi đẩy được Phong lên giường nghỉ. Những lời nói của Phong khiến Diễm suy nghĩ thật nhiều. Những lời này, nếu không phải là Phong say thì chắc Phong cũng không bao giờ nói ra. Diễm cảm thấy mình như đã hiểu Phong nhiều hơn. Phong vốn không thay đổi, mà là xã hội bắt chàng phải như vậy. Diễm cứ tưởng làm bác sỹ chỉ là như vậy thôi, không ngờ lại có nhiều áp lực đến thế. Phong thường ngày cứ ra vẻ ta đây, đầy tự tin nhưng thực tế Phong vốn không vui vẻ với công việc của mình, lại không nói ra với ai. Cái cảm giác bỏ hết tâm trí vào một việc gì, rồi bị thất bại thật đau khổ và khó chịu lắm, giống như Diễm đã bỏ hết tâm trí lên Tiến, để rồi...

Diễm thờ dãi rồi thu gọn sơ căn phòng, Diễm đặt những cái trophy lên kệ lại rồi nhặt những mảnh kiếng vỡ dưới đất, Diễm tính gọi bà Ngọc nhưng rồi lại thôi, bà Ngọc đã già quá rồi, bà đã ở trong nhà Phong gần 20 năm, trong nhà không ai coi

bà là người làm mà là một người thân. Phong cũng vậy, Phong rất có hiếu với bà. Nghe bà nói chuyện, Diễm cảm thấy bà Ngọc như biết nhiều chuyện về Phong còn hơn là mẹ của Phong. Mắt Diễm còn tinh mà còn bị mảnh sành cắt chảy máu nữa, huống chi là bà Ngọc đã bắt đầu lâm cảm rồi.

Lượm được một ít, nhưng mảnh vụn nhiều quá nên Diễm xuống nhà lấy cái chổi. Mẹ của Phong thấy Diễm đi kiếm chổi thì ngạc nhiên.

- "Con lấy cái chổi làm gì?"

- "Con muốn quét những mảnh sành trong phòng anh Phong, anh Phong đập bể hết đồ trong phòng, con sợ mai ảnh thức dậy sẽ đạp phải."

- "Cái thằng thiêt... cảm ơn con." Mẹ của Phong nhìn Diễm cảm động.

Rồi bà theo Diễm vào phòng của Phong. Bà dành quét những mảnh sành, bà sợ Diễm sẽ bị đứt tay nữa. Thấy vậy Diễm dựng lại cái ông nhìn thiên văn, rồi cho cá ăn. Cả ngày nay Phong cứ say như vậy chắc đã quên cho cá ăn. Diễm lấy những khung kiếng xuống, gỡ lấy những miếng kiếng vỡ rồi lấy những tấm giấy khen ra, xếp ngay ngắn để ngày mai mẹ của Phong bỏ vào khung mới. Diễm mở ngăn bàn của Phong ra để để bỏ xấp giấy vô thì Diễm nhìn thấy tấm tranh vẽ bằng viết chì, Diễm nhận ra ngay là mình vì nét vẽ thật khéo và rất giống thật. Tấm tranh đó vẽ hình Diễm trong bộ áo thiên thần, Diễm nhớ mình mặc bộ áo này khi đóng vở kịch cho nhà trường trước khi Phong đi New York học. Không biết Phong đã vẽ bức hình này từ bao giờ. Diễm lấy bức hình ra coi cho rõ, thì ra bên dưới còn mấy tấm nữa, mấy tấm này vẽ Diễm cũng trong bộ áo thiên thần, nhưng Diễm đã lớn hơn.

Diễm thích mấy tấm hình vẽ lắm, Diễm muốn hỏi xin Phong một tấm, nhưng Phong đã say quá rồi làm sao hỏi đây. Hơn nữa không biết bao giờ mới gặp Phong để hỏi. Diễm cảm mấy tấm hình lên coi, cũng rất giống nhau, Diễm rút lấy một tấm, chắc Phong không biết đâu.

Hôm qua, giúp mẹ Phong dọn dẹp nên thật khuya Diễm mới về đến nhà. Phong say quá nên mẹ chàng và Diễm cứ lục đục cả đêm dọn dẹp mà cũng không biết gì. Sáng nay lại là sáng thứ hai,

Diễm phải dậy sớm lái xe trở lại trường. Diễm thật là buồn ngủ và uể oải. Giáo sư vẫn giảng bài trên bục những chàng có chữ nào lọt vô tai Diễm. Nhưng không phải chỉ bữa nay mới như vậy, đi học lại cả tháng nhưng Diễm vốn không tập trung. Khi ở nhà thì Diễm mong trở lại trường, trở lại trường rồi thì lại mong ở nhà. Nhất là sau những chuyện xảy ra trong mùa hè, lòng Diễm lúc nào cũng man mác buồn. Diễm không muốn gặp ai và cũng trở nên ít nói.

Ngày thứ sáu rốt cuộc cũng đến, Diễm gấp lại chăn màn bỏ vô tủ rồi lái xe về nhà. Trường của Diễm chỉ cách nhà khoảng 1 tiếng đồng hồ nên tuần nào Diễm cũng có thể về. Về thì về vậy thôi, chứ Diễm cũng không biết về nhà làm gì. Hai ngày cuối tuần chắc cũng chỉ quanh quẩn trong các mall. Diễm cảm thấy rất chán và thật mong muốn có một việc gì để làm. Nhưng Diễm cái gì cũng không biết, ai sẽ chịu mướn Diễm đây. Hơn nữa đi làm ở ngoài thì bỏ không chợ Phòng mạch của bố đã có mẹ, còn văn phòng luật sư của hai anh thì đã có nhiều thư ký, mỗi khi Diễm ra hỏi cần giúp gì thì hai anh luôn trả lời là không, còn bảo Diễm đừng đụng vô sẽ làm lộn xộn. Nam đưa cho Diễm tiền rồi bảo Diễm đi shopping đi. Diễm cảm thấy mình thật vô dụng, ai cũng không cần mình. Ai cũng nghĩ ngoài shopping ra Diễm không biết làm gì khác. Bạn bè cứ nói Diễm có phước mà không biết hưởng. Thật vậy sao? Diễm thì chỉ cảm thấy họ may mắn hơn. Ít ra cuộc sống của họ không có đến nỗi vô vị như cuộc sống của Diễm.

Về đến nhà, Diễm để nguyên đồ trong xe, chỉ cầm cái binder rồi bước lên nhà. Những bông hoa muôn màu muôn sắc đập ngay vào mắt Diễm. Chỗ nào cũng là hoa. Có hoa hồng, tulip, cẩm chướng, và nhiều loại hoa khác nữa. Nhưng đẹp nhất vẫn là những bông bách hợp trắng. Chưa bỏ đồ xuống Diễm đã vội chạy đến ngắm những đóa bách hợp.

- "Wow đẹp quá," Diễm reo lên.

- "Hoa ở đâu mà nhiều quá vậy mẹ. Con nhớ hôm nay đâu phải là anniversary của bố mẹ"

- "Bố con mà mua như vậy cho mẹ thì chắc mặt trời mọc hướng tây. Là của Phong tặng cho con đó. Trên lầu với trong phòng của con còn nữa đó. Cái thằng khùng, phí tiền như vậy. Hôm nay không biết tiệm hoa nào được trúng mảnh."

- "Anh Phong?" Diễm ngạc nhiên

- "Phong nó đang ở ngoài vườn ngắm mấy cây phong lan với bố đấy. Con ra gọi bố vô cho mẹ"

Diễm bước ra vườn thấy Phong đang đứng với bố. Một già một trẻ đang say mê nói về mấy chậu hoa lan và hoa quỳnh trắng. Phong thật đẹp trai trong bộ áo vest màu navy Phong thật tươi tắn, khác hẳn với hôm gặp Phong ở nhà. Nhìn Phong như vậy chắc Phong đã không sao. Thấy Diễm bố gọi.

- "Con gái cưng của bố đi học về rồi à, con lại đây coi cánh hoa lan này có phải giống như lá cờ vàng ba sọc đỏ không?"

Diễm phì cười, bố thật giàu tưởng tượng quá.

- "Bố! Mẹ gọi bố vô kia.

- Con biết mẹ gọi bố làm gì không? Bố hỏi

Diễm lắc đầu.

- "Cứ gọi cả ngày, thật là phiền quá." bố căn nhắc rồi đi vô trong. Vừa đi bố vừa nói vọng lại,

- "Phong đợi chú chút rồi mình nói tiếp."

Phong và Diễm nhìn theo bố cười,

- "Anh không may rồi, ở nhà không ai hiểu về hoa hết, nên bố mà kiếm được người nói chuyện về hoa thì sẽ nói không ngừng đó. Không chừng bố sẽ giữ anh lại đến đêm để ngắm hoa quỳnh nở.

- "Nam với Bình không thích hoa sao?" Phong hỏi

- "Anh Nam với anh Bình chỉ thích hoa biết nói thôi."

- "Diễm khoẻ không?" Phong hỏi

- "Dạ khoẻ" Diễm

- "Tuần trước cảm ơn em. Tay em bị cắt có sao không?"

- "Đã lành hết rồi, lúc nào em có chuyện anh cũng giúp em mà, em làm một chút đâu có gì. Tại sao anh mua nhiều hoa quá vậy?"

- "Để cảm ơn em mà, anh biết lúc xưa em thích hoa bách hợp trắng, còn bây giờ thì chắc sở

thích của em đã thay đổi. Anh không biết em thích hoa gì nên loại nào cũng mua hết. Anh nghĩ trong này chắc cũng có một loại mà em thích mà phải không?"

- "Thì anh cũng đâu có cần mua nhiều như vậy. Mẹ bảo anh khùng kìa."

Nghe Diễm nói, Phong bật cười thành tiếng, nhìn Phong cười Diễm lại nhớ đến mẹ và các dì. Mẹ và các dì của Diễm gặp Phong rồi cứ bảo là Phong có nụ cười nhếch môi y như Tần Hán.

Diễm chỉ thích coi phim Mỹ chứ không thích Phim Tàu nên không biết Tần Hán nhìn ra sao. Cho đến tuần trước Diễm xem cuốn đại nhạc hội Bên Dòng Nước ở nhà nhỏ cousin, Diễm cảm thấy cũng rất giống.

- "Nghĩ gì vậy cô bé?" Phong hỏi

- "Ồ, không gì, tại bông bách hợp đẹp quá nên em nhìn mãi mê thôi. Bây giờ em vẫn thích bông bách hợp trắng đó. Cám ơn anh."

- "À, trả cho anh?" Phong xoè tay ra.

- "Trả gì cho anh?" Diễm làm bộ không hiểu

- "Tấm hình." Phong nói

- "Không trả, anh vẽ hình của em không xin phép, coi như bị tịch thụ"

- "Sao ngang quá vậy, nhưng ai nói là anh vẽ em chứ, anh chỉ vẽ cô bé "mít ướn" thôi."

Phong cười

Nghe hai chữ "mít ướn" Diễm đỏ cả mặt. Lúc nhỏ, Diễm nhõng nhẽo lắm, Diễm muốn làm gì hay đi đâu mà Phong không chịu thì Diễm sẽ khóc, thấy nước mắt của Diễm là Phong đầu hàng ngay. Nên Phong gọi Diễm là "cô bé mít ướn". Sau khi Phong đi học thì Diễm đã không còn nghe hai chữ này. Hôm nay nghe lại hai chữ "mít ướn" khiến Diễm cảm thấy Phong không xa lạ chút nào. Phong vẫn là anh Phong rước kia. Giữa Diễm và Phong có những kỷ niệm tuổi thơ thật đẹp mà người ngoài không biết được, và cho dù bao năm tháng đã trôi qua thì những kỷ niệm này trong Diễm vẫn chưa hề nhạt phai và không gì có thể thay thế được.

Có lúc Diễm tưởng mình đã quên hết chuyện lúc nhỏ. Có lẽ là thật, nhưng thật lạ những chuyện về Phong Diễm vẫn nhớ rất rõ. Nhất là khi bên cạnh Tiến, mỗi khi thấy Tiến làm chuyện gì, Diễm lại nhớ đến lúc xưa Phong cũng làm chuyện này hay thích cái này.

Diễm cầm cái binder đánh nhẹ Phong. Bài thi chemistry rớt xuống. Phong lượm lên giùm cho Diễm. Thấy số điểm Phong nhìn Diễm như muốn hỏi tại sao.

Diễm vội giựt lại bỏ vô lại binder. Diễm nói thật nhỏ?

- "Anh đừng nói với bố nha, nếu không em sẽ chết đó."

- "Anh không nói đâu." Phong vội trấn an Diễm.

- "Lúc highschool em khá chemistry lắm mà, tại sao vậy?"

- "Thì tại không tập trung nên không hiểu bài."

- "Day dream hả"

- "A little, nhưng tại ông giáo sư dạy lớp này có accent nặng lắm, em nghe không hiểu gì hết, nên vô lớp chán lắm. Hay anh dạy cho em đi"

- "Cũng được. Nhưng sắp tới anh không rảnh tới đây đâu, Annie sắp đám cưới rồi nên hay nghĩ, còn Thùy thì chẳng làm được gì nên anh có nhiều chuyện phải làm lắm."

Diễm chợt nghĩ ra,

- "Anh bận như vậy hay để em ra phòng mạch giúp anh nha. Khi anh rảnh thì anh có thể chỉ bài cho em. Anh thấy ý kiến hay không?"

- "Em đánh máy có một ngón à, giúp được gì cho anh. Thôi đừng nha, một mình Thùy anh đã mệt lắm rồi, thêm em nữa chắc anh sẽ phải làm suốt đêm đó". Phong vừa cười vừa lắc đầu.

Diễm nắm canh tay Phong năn nỉ?

- "Làm ơn đi mà, cuối tuần em không có gì làm chán lắm."

- "No way"

- "Please! chịu đi mà anh." Diễm kéo cánh tay của Phong, Diễm phụng phịu làm bộ như muốn khóc.

- "Được rồi, được rồi, anh chịu thua, anh chịu mướn em." Phong bật cười.

- "Thật hả?"

- "Nhưng nói trước anh hay là người ta lắm đó. Em đừng có nổi giận đó"
- "Không có sao , nếu em làm sai anh cứ việc lạ" Diễm cười thật tươi , Diễm vui như đứa con nít được kẹo.

- "Từ lúc anh về đến giờ mới thấy em cười tươi như vậy. Như vậy mới giống cô bé Diễm anh biết chứ."

Diễm thẹn đỏ cả mặt ,

- "Chọc em hả" Diễm béo Phong

Phong vừa chạy né , Phong la

- "Coi chừng té vô hồ bơi nè."

Diễm rượt theo , tiếng cười đùa hồn nhiên vang trong sân. Chưa bao giờ Diễm lại cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhàng và vui vẻ đến như vậy. Diễm dừng lại khi thấy bố đứng ở cửa. Bố nhìn Diễm và Phong cười thật hiền , giọng nói của bố như đang xúc động.

- "Hình như bố nghe mẹ gọi bố. Thôi bố vô , hai đứa cứ ở ngoài này chơi đi"

Tháng 12 ngày nào thì trời cũng vừa mưa vừa gió. Có lẽ vì có việc làm nên ngày tháng trôi qua thật mau. Sáng nay mưa lớn hơn hôm qua , gió cũng thật lạnh. Trời thì âm u vì những làn mây đen. Gió quá nên Diễm cũng không mở dù làm gì , mở cửa xe , rồi chạy thật nhanh vô phòng mạch. Thùý đã ở đó.

- "Hi" Thùý chào Diễm

- "Thùý đến lâu chưa. Mưa lớn quá hà."

- "Em cũng mới đến thôi."

Diễm lấy mấy cái hồ sơ của bệnh nhân hôm nay đến khám để sẵn cho Phong. Rồi dọn dẹp sơ , thấy cái bì thơ để trên bàn Diễm hỏi Thùý.

- "Cái này để đâu vậy Thùý ?"

- "Ồ , thôi chết , anh Phong bảo em đem qua cho bác sỹ Trí hôm qua Đẻ lát nữa bớt mưa em đem đi"

- "Sao anh Phong giờ này còn chưa đến nữa hả ?" Diễm hỏi

- "Anh Phong hả, phải hơn 9 giờ mới đến , chắc còn đang lựa áo mà " Thùý đáp.

Diễm và Thùý cùng bật cười. Phong ngày nào đi làm cũng ăn mặc rất đẹp và sang. Tóc lúc nào cũng được chải gọn , còn áo thì luôn luôn thay đổi , cả tháng cũng chưa thấy Phong mặc lại cái áo lần thứ hai.

"Only you , can make my world come true , only you..." Nghe tiếng hát , Diễm biết Phong đã tới , Phong vừa hát vừa phủi những hạt mưa trên áo. Nhìn chàng thật nhàn nhã và yêu đời.

- "Sao anh trẻ quá vậy ?"

- "Bên ngoài mưa lớn quá , ai cũng lái xe chậm lại nên anh mới bị trẻ"

- "Chứ không phải anh bận lựa áo nên trẻ hả" Thùý khúc khích cười ,

- "Muốn chết không ?" Phong làm bộ nghiêm mặt nhưng lại bật cười liền , Phong nhìn thật vui vẻ.

- "Trời buồn sao trông anh vui quá vậy ?" Diễm hỏi

- "Đâu phải , anh thấy trời đẹp lắm." Phong cười

- "Trong lòng được vui vẻ nên trời có âm u thì nhìn cũng đẹp mà phải không anh Phong. Chị Diễm có để ý anh Phong lúc này yêu đời lắm không , lúc nào cũng hát cũng cười." Thùý nói

- "Em nói vậy bộ lúc trước anh không biết cười sao ?"

- "Không phải , nhưng hình như từ lúc có chị Diễm anh cười nhiều hơn."

- Đừng nói bậy , Diễm đỏ mặt vội ngăn Thùý

Phong nhìn Diễm , cười không nói gì. Chàng kí nhẹ đầu Thùý.

- "Chỉ lo nói người khác , còn em thì sao , lúc xưa chỉ biết cúi mặt lí nhí nói chuyện thôi , bây giờ thì miệng lưỡi như vậy"

- "Tại lúc đó nhìn anh dữ giống cọp"

- "Còn bây giờ ?" Phong hỏi

- "Giống cọp giấy." Thùý đáp

Phong bật cười

- "Diễm , từ khi em đến đây em coi anh đã mất hết oai nghiêm rồi , " Nói rồi Phong đi vô trong lấy áo choàng trắng. Vừa đi chàng vừa hát " love me tender , love me sweet... Đi ngang cái bàn cao , Phong dừng lại , cầm cái bì thư lên nhìn Thùy.

- "Sorry , em quên." Thùy cười , "để em mang đi bây giờ"

- "Thôi không cần , họ cần thì tự cho người đến lấy."

"Hi everybody!: Annie bước vô

- "Annie! về đến hồi nào vậy." Diễm reo lên.

- "Mới về hôm qua thôi. Nhớ các người quá nên trời mưa gió như vậy mà cũng phải đến thăm nè thấy không ?"

- Wow , em cảm động sắp khóc nè , Thùy cười.

Phong nghe tiếng ồn ào bên ngoài , cũng đi ra coi.

- "Sao , cô dâu mới cưới đi honeymoon có vui không ?" Phong hỏi

- "Cám ơn anh , vui lắm."

- "Anh cho em gởi anh cái này." Annie đưa cho Phong cái bì thư Phong mở ra coi rồi đưa trả lại cho Annie

- "Số tiền này anh không cần gấp , hai người mới đám cưới cất lại đi , còn nhiều chuyện để sài nữa."

Annie lại đẩy lại từ chối

- "Tiền mừng đám cưới tụi em có dư nên trả lại cho anh. Tiền lời bây giờ đang thấp , giá nhà bây giờ cũng hơi xuống rồi đó. Anh cũng nên để tiền mua nhà cưới vợ là vừa."

Phong chỉ cười không đáp.

- "Thôi đừng nói về nhà nữa , vô mục chính đi , quà của tụi này đâu ?" Thùy lên tiếng

- "Đương nhiên là có , nhiều lắm. Ở ngoài xe nè. Thùy ra xe lấy vô giùm đi" Annie cười

- "Em ra ngoài lấy sẽ lựa trước đó nhạ Chị Diễm mình ra ngoài lục đi" Thùy ru?

- Đừng có rủ Diễm , bên ngoài đang mưa , nếu để Diễm ra ngoài , mắc công có người đau lòng đó. Nói rồi Annie và Thùy phá lên cười rồi cả hai ra ngoài.

Phong nhìn theo Annie và Thùy lắc đầu cười ,

- "Anh sợ hai người họ luôn"

- "Em thấy anh thay đổi nhiều." Diễm nói

- "Vậy sao ?"

- "Lúc xưa anh không nói chuyện với họ , họ cũng không dám gọi thẳng tên anh chứ đừng nói đến việc chuyện trò. Bây giờ thì ngay cả Thùy cũng đùa giỡn vui vẻ nữa."

- "Còn sắp biến phòng mạch của anh thành cái chợ nữa." Phong cười

- Nhưng mà ở đây được vui như vậy phải cám ơn em , là em đã mang niềm vui đến đây đó."

Phong nói

Diễm đỏ mặt , cuối xuống không nói gì.

- À Diễm ! Phong ngáp ngừng.

- Da.

- Thôi không có gì. Phong quay vô trong , rồi lại quay lại

- À , thấy Phong cứ ngáp ngừng Diễm hỏi

- Chuyện gì vậy anh ?

- Tối thứ bảy tuần tới em rảnh không ?

- Anh có một buổi dạ vũ của hội y sỹ cuối năm. Em làm partner cho anh được không ?

Diễm gật đầu

- Vậy 7 giờ anh đón em. Phong vui vẻ nhìn Diễm rồi đi vô trong.

.....

Re: Tình Em Mãi Bên Anh - Dung Nhi

Diễm lục tung cả tủ áo mà vẫn chưa kiếm được chiếc áo dạ hội nào vừa ý. Party thì Diễm đi nhiều, nhưng những trường hợp nghiêm túc, toàn là giới bác sỹ thì Diễm chưa đi bao giờ. Diễm đi shopping hết mấy hôm rồi mà vẫn chưa lựa được gì. Đến sáng hôm thứ sáu Nam chịu nghỉ một ngày đưa Diễm đi lựa đồ. Nam lựa còn khó hơn Diễm nữa nên hai anh em cứ đi hết tiệm này đến tiệm khác. Bạn gái của Nam gọi liên tục nhưng Nam tắt phone đi.

- "Thấy có người anh nào tốt như anh không." Nam nói

- "Bởi vậy anh mới là ông anh tốt nhất trên đời". Diễm cười

Mất cả ngày trong mall rốt cuộc cũng lựa được một cái áo đầm màu tím nhạt, chiếc áo không quá trang trọng. Nhưng lại có một nét gì thanh thoát và nhẹ nhàng và thật vừa khít với Diễm.

- "Cái áo như may cho em vậy, thật vừa dễ sợ" Nam nói

Chiều thứ bảy, Diễm mất mấy tiếng đồng hồ ngồi trang điểm và bới tóc. Diễm trang điểm thật nhẹ để cho xứng với cái áo đầm.

- "Em thật đẹp quá," Phong khen

- "Anh chỉ nói vậy thôi." Diễm mắc cỡ?

- "Anh nói thật mà. Tặng cho em."

Phong đưa cho Diễm một cái hộp đen. Diễm mở ra là một sợi dây chuyền hạt xoàn.

- "Đẹp quá, chắc là mắc lắm hả."

- "Không có mắc đâu, trân châu không có hợp với em, chỉ có sự sáng và trong suốt của kim cương mới xứng với em thôi. Để anh đeo cho em nhé"

Khi Phong và Diễm đến nơi thì cái ballroom của khách sạn Hyatt đã đông cả người. Diễm hơi run

- "Đừng có sợ, chỉ là party thôi."

Phong nắm tay Diễm dẫn vợ Phong quen biết rất nhiều người, hết người này tới bắt tay rồi tới người kia. Câu chuyện của họ nói Diễm chẳng hiểu được gì. May quá Diễm nhìn thấy người chị họ của mình với chồng

- "Chị Trâm Anh bên kia, em qua chào chị nha"

- "Ừ", Phong ngần ngừ vì chàng đang có bạn

- "Anh cứ nói chuyện đi, em qua một mình được rồi."

- "Vậy lát nữa anh qua chào chị"

Chị Trâm Anh cũng không ngờ gặp Diễm ở đây.

- "Cậu mợ đâu?"

- "Bố mẹ hôm nay ở nhà bác Hoàng, không có tới party này. Em đến với anh Phong."

Trâm Anh nhìn Diễm tò mò

- "Sao chị nhìn em như vậy?" Diễm hỏi

- "Không, chị mừng cho em thôi"

- "Hử, chị nói gì em không hiểu"

Trâm Anh chỉ cười không nói gì.

- "Diễm!" Nghe tiếng Phong gọi Diễm bước lại chỗ Phong, Phong đang đứng nói chuyện hai vợ chồng bác sỹ nào, Diễm không biết là ai.

- "Đây là bạn gái của cháu, Diễm"

Diễm nghe Phong giới thiệu thật ngỡ ngàng vô cùng, Diễm nhìn Phong nhưng mặt của Phong vẫn tỉnh queo không cười, chứng tỏ Phong không phải đùa.

- "Đẹp gái quá, hèn gì mà mình giới thiệu bao nhiêu người cho nó, mà nó vẫn không chịu." Bà vợ nói với chồng.

Phong cười rồi nói,

- "Tụi cháu xin phép,"

Phong nắm tay Diễm ra sàn nhảy, Diễm chờ đợi Phong có giải thích gì không nhưng Phong vẫn không nói gì. Khi bản nhạc slow chấm dứt Phong nói.

- "Trong này ngột ngạt quá, mình ra ngoài chút nha"

Phong nắm tay Diễm dẫn ra ngoài, ra đến ngoài, Phong vẫn nắm tay Diễm chưa buông.

- "Lúc này anh nói vậy em có giận không? Hai người đó cứ làm mai cho anh nên anh..."

- "Em hiểu mà, không có sao đâu."

Phong dừng lại, chàng quay lại đối diện với Diễm, cầm lấy hai tay của Diễm Phong nói.

- "Nhưng anh thật mong lời nói láo đó là sự thật. Anh thật muốn em làm bạn gái của anh." Phong ngừng một chút.

- "Anh cũng không biết đã yêu em từ thuở nào, anh chỉ biết trong đầu óc của anh không có phút giây nào mà không nghĩ đến bóng dáng thiên thần của em."

- "Anh biết từ lúc anh về anh đã thay đổi nhiều, nhưng anh sẽ ráng sửa đổi. Em có thể cho anh một cơ hội không. Một cơ hội để anh mỗi ngày có thể dắt tay của em... dắt tay của em như bây giờ."

Diễm ôm chầm lấy Phong không cho chàng nói tiếp nữa, dựa đầu trên vai Phong.

- "Em không cần anh thay đổi đâu."

Hôm nay là Valentine, lại vào ngày thứ Hai nên Diễm phải ở trên trường. Trên TV toàn là những show về Valentine Ra đường ai cũng nhộn nhịp. Dorm của Diễm ở cũng như vậy. Từ sáng mọi người đã rộn ràng với những bó hoa hồng. Bây giờ thì đã vắng, mọi người đã ra phố với bạn trai, cô gái nào cũng diện thật đẹp trong những chiếc áo đỏ.

Diễm ngồi trong phòng đợi Phong. Phong nói là sẽ đến. Đã 6 giờ rồi mà cũng chưa thấy Phong. Có tiếng gõ cửa. Diễm mừng rỡ chạy ra mở cửa. Phong cầm một bó hoa bách hợp trắng thật lớn

- "Anh! sao trễ vậy"

- "Xin lỗi em, anh phải đi tới mười mấy tiệm mới kiếm được hoa bách hợp."

- "Khùng quá, bây giờ đâu có phải là mùa của hoa bách hợp. Khó kiếm lắm."

- "Minh đi nhạ"

- "Anh dẫn em đi đâu vậy"

- "Đến nơi em sẽ biết."

Phong chở Diễm đến bãi đậu của du thuyền. Phong nắm tay Diễm dẫn đến một chiếc du thuyền. Chiếc du thuyền có sơn chữ Sara & Philip.

- "Anh đã mua chiếc du thuyền này sao?"

- "Em nói ở trong vườn nhìn sao bị khuất, ra biển nhìn sao đẹp hơn nên anh mua chiếc du thuyền. Sau này mỗi khi em thích mình có thể ra biển ngắm sao."

- "Em chỉ nói chơi thôi mà, anh đâu cần phí tiền như vậy?"

- "Mỗi lời nói của em anh đều khắc ghi trong lòng, anh không cho là nói chơi đâu. Cái gì anh cũng không cần, anh chỉ cần thấy em được vui là đủ rồi."

Diễm thật cảm động, không biết nói gì.

- "Thôi, mình vô trong đi" Phong nói

Ở bên trong du thuyền đã được trang trí toàn bằng hoa bách hợp trắng và hoa hồng vàng.

- "Đẹp quá, cảm ơn anh."

Phong lái chiếc du thuyền ra khỏi bến, hôm nay gió thật nhẹ Lái đến gần dưới cầu Golden Gate, Phong tắt máy ngừng lại. Trên trời là sao sáng, bên kia là chiếc cầu thật đẹp, lại thêm bài nhạc Endless Love được mở nhỏ nhỏ chỉ đủ nghe. Tất cả tạo ra một khung cảnh thật thơ mộng và lãng mạn.

- "Tặng cho em, Phong đưa cho Diễm một cái hộp vuông được gói thật đẹp"

- "Mở ra đi"

Diễm mở ra cũng là một cái hộp âm nhạc bằng crystal, theo hình một chiếc đàn piano, cái nắp có thể mở được

Diễm cảm động.

- "Anh vẫn còn nhớ à, đây là hộp âm nhạc thứ 106 anh đã tặng cho em đó. Mai một khi anh được rảnh, mình ngồi nghe lại từng cái được không".

- "Được chứ, em mở nắp đàn ra đi"

Diễm mở nắp đàn ra, có một chiếc nhẫn kim cương thật lớn và đẹp. Phong lấy cái nhẫn ra,

- "Lấy anh nha, để cho anh chăm sóc cho em, có được không?"

- "Em... " Diễm ngập ngừng

- "Anh cho em vài ngày suy nghĩ được không?"

- "Được, cho dù bao lâu thì anh sẽ đợi em trả lời. Phong ôm Diễm vào lòng".

Đã 3 hôm Diễm vẫn chưa trả lời Phong. Diễm cứ cầm cái nhẫn ngồi suy nghĩ. Trâm Anh là chị họ thân nhất của Diễm cũng nóng lòng.

- "Chị không hiểu sao em còn phải suy nghĩ. Phong tốt lắm. Cơ hội chỉ đến một lần thôi, biết không. Nếu bỏ lỡ sau này em sẽ hối hận đó. Hay em còn nhớ đến Tiến hả Còn nghĩ đến làm gì, Tiến không đáng đâu."

Diễm lắc đầu

- "Không có đâu, em không có yêu Tiến, em nghĩ em yêu Tiến nhưng thật ra không phải. Em thích Tiến vì Tiến có vài điều giống Phong thôi"

- "Vậy tại sao em còn suy nghĩ."

Diễm đeo cái nhẫn vô tay, bật cười

- "Thì em cũng phải làm bộ suy nghĩ mà. Nếu trả lời mau quá anh Phong nghĩ em muốn lấy ảnh lắm, sẽ lên mặt đó."

- "Con quý, em có biết làm như vậy sẽ làm cho Phong hồi hộp đến đứng tim không?"

Tiếng điện thoại reo lên. Nam bắc phone

- "Hello, cái gì, bệnh viện nào."

Nhìn nét mặt lo lắng của Nam Diễm hỏi

- "Chuyện gì vậy anh Hai?"

- "Thằng Phong lái xe motorcycle bị lật, đang ở bệnh viện Alexander."

- "Cái gì", nghe đến đây Diễm đã vội chạy ra ngoài lấy xe

- "Diễm, khoan đã. Anh chưa nói hết" Nam gọi theo.

Nhưng Diễm đâu còn tâm trí nào để nghe. Trong đầu của Diễm toàn những hình ảnh Phong với chiếc motorcycle, rồi máu. Mồ hôi lạnh toát ra đầy tay Diễm. Diễm vượt qua mấy cái đèn đỏ, suýt nữa thì tông vô xe. Đến nhà thương, Diễm cũng không kịp đóng cửa xe, chạy thật nhanh vô Đồi giầy cao thật khó chạy làm Diễm vấp té trên nền đá sỏi. Diễm cảm thấy không đau gì, nên đứng dậy chạy nhanh vô phòng emergency.

Diễm hỏi được số phòng, trái tim Diễm đập thật mạnh không biết Phong có sao không. Diễm mở cửa phòng, trái tim của Diễm mới thở phào nhẹ nhõm. Phong đang ngồi trên giường. Phong tuy bị thương nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

- "Anh có sao không?"

- "Diễm! Anh không có sao. Chỉ bị thương ngoài da thôi"

- "Anh thật không có sao, anh không gạt em chứ"

- "Thật mà, em coi anh đâu có sao"

- "Anh khiến cho em hết hồn đó, từ nay không cho anh lái motorcycle nữa."

Phong nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Diễm, cầm lấy tay Diễm chàng nói

- "Được, từ nay bà xã nói gì anh sẽ nghe theo."

- "Á," Diễm nhăn mặt

- "Chuyện gì, Phong lật bàn tay của Diễm ra, lòng bàn tay bị trầy đã rỉ máu.

- "Tại sao vậy? " Phong lo lắng hỏi,

- "Lúc nãy em chạy vội quá nên bị vấp, chắc là tại lúc này em chống tay xuống đất. "

- "Đau lắm hả"

Diễm lắc đầu

- "Không có đau, chỉ cần anh không sao, em không thấy đau gì hết"

- "Xin lỗi em." Phong kéo Diễm vào lòng nhưng Diễm né ra

- "Coi chừng làm anh đau đó"

Phong cười

- "Ôm em cho dù đau cũng đáng mà."

Đám cưới của Diễm và Phong được tổ chức thật nhanh. Ông ngoại của Phong không được khoẻ nên để tránh chuyện không tốt xảy ra, ba mẹ Phong muốn đám cưới phải tổ càng nhanh càng tốt. Bố mẹ Diễm cũng không phản đối về chuyện này. Sau khi đám cưới Phong và Diễm sẽ ra ở riêng chứ không ở không ở nhà của ba mẹ Phong. Phong muốn có một thế giới của hai người.

Mấy ngày gần ngày cưới các báo chí và đài phát thanh đều loan tin chúc mừng. Hai nhà ai cũng rộn ràng chuẩn bị Ở trong nhà Diễm, ai cũng được bố chia việc rành mạch nên làm rất mau và gọn gàng. Mấy người cousin của Diễm cũng được nhờ đến phụ giúp Diễm dọn đồ, Diễm cũng không ngờ mình nhiều đồ đến như vậy. Rót cuộc thì mọi việc cũng xong, quần áo đã xếp hết. Mọi thứ đã sẵn sàng cho ngày mai. Diễm nhìn lại căn phòng lần cuối coi còn sót gì không?

- "Không, cái gì cũng xếp hết rồi." Diễm thở nhẹ nhõm rồi bước xuống nhà. Ở dưới nhà, bố với anh Hai của Diễm còn đang bàn cãi về chuyện đề bàn thờ. Nam sắp nổi quạo vì để chỗ nào bố cũng chưa vừa ý. Còn mẹ thì đang căn dặn chị Thu về những món nhẹ lúc rước dâu.

- "Con dọn hết chưa?"

- "Dạ hết rồi, chỉ còn mấy cái hộp âm nhạc thôi, để lát con kiểm miến xộp lớt cho khỏi bẻ.

- "Còn cái rương gì trong phòng sách đó, con dọn chưa"

- "Cái rương hả, con quên mất, con đi dọn liền."

Diễm vô phòng sách, lấy cái rương trên tủ xuống. Diễm mở nắp rương, lấy những món đồ ra bàn. Tấm tranh vẽ hí họa của Diễm và Tiến lúc đi chơi ở Chinatown, cái máy bay mô hình ở hôm coi flight show, cái con thú bông mua ở Pier 39, còn những cuốn sách về viết văn. Diễm bỏ hết vô rương lại rồi đem xuống nhà. Diễm mở cái lò sưởi cho lửa cháy bùng bùng rồi từ từ bỏ từng cái một vô đốt.

Có tiếng bấm chuông hai ba lần rồi mà vẫn chưa ai ra mở cửa, Bình hỏi Nam,

- "11 giờ rồi còn ai đến nhà mình vậy?"

- Mày cứ ở đây thì làm sao biết ai, ra mở cửa đi. Nam la.

Bình vừa ra mở cửa vừa căn nhắc.

- "Sao anh không mở, chỉ biết nói em"

Nam nhìn ra,

- "Ê Phong, có thật hay không, ngày mai đã đám cưới rồi vẫn còn phải gặp mặt sao?"

Phong cười,

- "Có món quà cưới đem đến cho Diễm coi thôi."

- "Có vậy cũng đem đến cho con Diễm coi, mày thật làm mất mặt đàn ông quá đi, con em của tao dữ như vậy. Tao coi bộ mày sẽ bị nó bắt nạt rồi."

- "Anh dám nói xấu em, có tin em kể với chị Christine bí mật của anh không?"

- Thấy không, tao đâu có nói sai" Nam cười.

Diễm đứng ở cửa phòng sách nói rạ"

- "Anh Phong vô đây đi"

- "Em đang làm gì vậy?"

- "Em đang xếp mấy cái hộp âm nhạc. Anh Nam mạnh tay lắm, để anh xếp em sợ bị bẻ"

- "Đề đó đi Diễm, ngồi xuống đi anh có chuyện muốn nói với em."

Nhìn nét mặt của Phong quan trọng, Diễm cảm thấy lo lắng.

- "Có lẽ chuyện anh sắp nói đây sẽ làm anh hối hận suốt đời, nhưng anh không thể không nói ra.

Anh có thể giả dối với tất cả mọi người, nhưng tình cảm của anh đối với em là thật. Anh không muốn thấy em sau này mỗi ngày sẽ đau khổ hay hối hận"

- "Chuyện gì vậy anh," Diễm nắm lấy tay Phong

Phong rút từ trong túi ra một cái bì thư

- "Lúc sáng có người đem đến phòng mạch cho anh cái này, em mở ra coi đi"

Diễm mở ra, thì ra là tấm check mà Phong đã viết cho Tiến

- "Tiến đã không có cash tấm check này. Anh biết em chia tay với Tiến vì nghĩ Tiến chỉ vì tiền, nhưng thật ra con người của Tiến không phải vậy. Anh không biết sao Tiến làm như vậy, nếu em cảm thấy hối hận thì mình có thể huỷ bỏ đám cưới."

Diễm ngồi yên trầm ngâm không nói gì.

- "Thì ra em thật hối hận à?" Giọng Phong thật buồn.

- "Thôi cũng tốt, anh thà em hối hận bây giờ còn hơn là sau này, để anh ra nói với chú."

Phong đứng dậy định ra ngoài. Nhưng Diễm đã choàng hai tay níu cổ chàng lại.

- "Em đang hối hận tại sao không chịu lấy anh sớm hơn"

- "Em nói gì." Mặt của Phong vẫn còn vẻ ngỡ ngàng.

- "Em giỡn với anh thôi, anh khờ."

- "Em làm cho anh đứng tim đó," Phong nói

Diễm cười, nàng hát mấy cọng tóc trên trán Phong qua một bên nói

- "Anh có biết anh đưa cho em coi tấm check này càng khiến em yêu anh hơn không? Em biết anh rất thật lòng với em. Em lại càng không có gì để hối hận vì em đã chọn được người tốt nhất rồi."

- "Nè, giúp em xếp mấy cái này đi, coi chừng bê đó"

- "Được, bà xã," Phong vui vẻ?

- "Sao mà nhiều quá vậy?"

- "Anh đã tặng cho em 106 cái đó."

- "Anh sẽ kêu người đến làm cho em một cái tủ kiếng thật đẹp, để trưng mấy cái hộp âm nhạc này được không?"

- "Cám ơn anh, ông xã."

Diễm xoay cái chốt bên dưới hộp âm nhạc. Bài hát endless love được phát ra, tiếng nhạc thật thánh thót du dương và êm dịu. Cuộc đời thật đẹp như tiếng của âm nhạc.

.....

Re: Tình Em Mãi Bên Anh - Dung Nhi

Diễm lục tung cả tủ áo mà vẫn chưa kiếm được chiếc áo dạ hội nào vừa ý. Party thì Diễm đi nhiều, nhưng những trường hợp nghiêm túc, toàn là giới bác sỹ thì Diễm chưa đi bao giờ. Diễm đi shopping hết mấy hôm rồi mà vẫn chưa lựa được gì. Đến sáng hôm thứ sáu Nam chịu nghĩ một ngày đưa Diễm đi lựa đồ. Nam lựa còn khó hơn Diễm nữa nên hai anh em cứ đi hết tiệm này đến tiệm khác. Bạn gái của Nam gọi liên tục nhưng Nam tắt phone đi.

- "Thấy có người anh nào tốt như anh không." Nam nói

- "Bởi vậy anh mới là ông anh tốt nhất trên đời". Diễm cười

Mất cả ngày trong mall rốt cuộc cũng lựa được một cái áo đầm màu tím nhạt, chiếc áo không quá trang trọng. Nhưng lại có một nét gì thanh thoát và nhẹ nhàng và thật vừa khít với Diễm.

- "Cái áo như may cho em vậy, thật vừa dễ sợ" Nam nói

Chiều thứ bảy, Diễm mất mấy tiếng đồng hồ ngồi trang điểm và bới tóc. Diễm trang điểm thật nhẹ để cho xứng với cái áo đầm.

- "Em thật đẹp quá," Phong khen

- "Anh chỉ nói vậy thôi." Diễm mắc cỡ?

- "Anh nói thật mà. Tặng cho em."

Phong đưa cho Diễm một cái hộp đen. Diễm mở ra là một sợi giây chuyền hạt xoàn.

- "Đẹp quá, chắc là mắc lắm hả."

- "Không có mắc đâu, trân châu không có hợp với em, chỉ có sự sáng và trong suốt của kim cương mới xứng với em thôi. Để anh đeo cho em nhé"

Khi Phong và Diễm đến nơi thì cái ballroom của khách sạn Hyatt đã đông cả người. Diễm hơi run

- "Đừng có sợ, chỉ là party thôi."

Phong nắm tay Diễm dẫn vợ Phong quen biết rất nhiều người, hết người này tới bắt tay rồi tới người kia. Câu chuyện của họ nói Diễm chẳng hiểu được gì. May quá Diễm nhìn thấy người chị họ của mình với chồng"

- "Chị Trâm Anh bên kia, em qua chào chị nha"

- "Ừ", Phong ngần ngừ vì chàng đang có bạn

- "Anh cứ nói chuyện đi, em qua một mình được rồi."

- "Vậy lát nữa anh qua chào chị"

Chị Trâm Anh cũng không ngờ gặp Diễm ở đây.

- "Cậu mợ đâu?"

- "Bố mẹ hôm nay ở nhà bác Hoàng, không có tới party này. Em đến với anh Phong."

Trâm Anh nhìn Diễm tò mò

- "Sao chị nhìn em như vậy?" Diễm hỏi

- "Không, chị mừng cho em thôi"

- "Hử, chị nói gì em không hiểu"

Trâm Anh chỉ cười không nói gì.

- "Diễm!" Nghe tiếng Phong gọi Diễm bước lại chỗ Phong, Phong đang đứng nói chuyện hai vợ chồng bác sỹ nào, Diễm không biết là ai.

- "Đây là bạn gái của cháu, Diễm"

Diễm nghe Phong giới thiệu thật ngỡ ngàng vô cùng, Diễm nhìn Phong nhưng mặt của Phong vẫn tỉnh queo không cười, chứng tỏ Phong không phải đùa.

- "Đẹp gái quá, hèn gì mà mình giới thiệu bao nhiêu người cho nó, mà nó vẫn không chịu." Bà vợ nói với chồng.

Phong cười rồi nói,

- "Tụi cháu xin phép,"

Phong nắm tay Diễm ra sàn nhảy, Diễm chờ đợi Phong có giải thích gì không nhưng Phong vẫn không nói gì. Khi bản nhạc slow chấm dứt Phong nói.

- "Trong này ngột ngạt quá, mình ra ngoài chút nha"

Phong nắm tay Diễm dẫn ra ngoài, ra đến ngoài, Phong vẫn nắm tay Diễm chưa buông.

- "Lúc này anh nói vậy em có giận không? Hai người đó cứ làm mai cho anh nên anh..."

- "Em hiểu mà, không có sao đâu."

Phong dừng lại, chàng quay lại đối diện với Diễm, cầm lấy hai tay của Diễm Phong nói.

- "Nhưng anh thật mong lời nói láo đó là sự thật. Anh thật muốn em làm bạn gái của anh." Phong ngừng một chút.

- "Anh cũng không biết đã yêu em từ thuở nào, anh chỉ biết trong đầu óc của anh không có phút giây nào mà không nghĩ đến bóng dáng thiên thần của em."

- "Anh biết từ lúc anh về anh đã thay đổi nhiều, nhưng anh sẽ ráng sửa đổi. Em có thể cho anh một cơ hội không. Một cơ hội để anh mỗi ngày có thể dắt tay của em... dắt tay của em như bây giờ."

Diễm ôm chầm lấy Phong không cho chàng nói tiếp nữa, dựa đầu trên vai Phong.

- "Em không cần anh thay đổi đâu."

Hôm nay là Valentine, lại vào ngày thứ Hai nên Diễm phải ở trên trường. Trên TV toàn là những show về Valentine Ra đường ai cũng nhộn nhịp. Dorm của Diễm ở cũng như vậy. Từ sáng mọi người đã rộn ràng với những bó hoa hồng. Bây giờ thì đã vắng, mọi người đã ra phố với bạn trai, cô gái nào cũng diện thật đẹp trong những chiếc áo đỏ.

Diễm ngồi trong phòng đợi Phong. Phong nói là sẽ đến. Đã 6 giờ rồi mà cũng chưa thấy Phong. Có tiếng gõ cửa. Diễm mừng rỡ chạy ra mở cửa. Phong cầm một bó hoa bách hợp trắng thật lớn

- "Anh! sao trễ vậy"

- "Xin lỗi em, anh phải đi tới mười mấy tiệm mới kiếm được hoa bách hợp."

- "Khùng quá, bây giờ đâu có phải là mùa của hoa bách hợp. Khó kiếm lắm."

- "Mình đi nha"

- "Anh dẫn em đi đâu vậy"

- "Đến nơi em sẽ biết."

Phong chở Diễm đến bãi đậu của du thuyền. Phong nắm tay Diễm dẫn đến một chiếc du thuyền. Chiếc du thuyền có sơn chữ Sara & Philip.

- "Anh đã mua chiếc du thuyền này sao?"

- "Em nói ở trong vườn nhìn sao bị khuất, ra biển nhìn sao đẹp hơn nên anh mua chiếc du thuyền. Sau này mỗi khi em thích mình có thể ra biển ngắm sao."

- "Em chỉ nói chơi thôi mà, anh đâu cần phí tiền như vậy?"

- "Mỗi lời nói của em anh đều khắc ghi trong lòng, anh không cho là nói chơi đâu. Cái gì anh

cũng không cần, anh chỉ cần thấy em được vui là đủ rồi.

Diễm thật cảm động, không biết nói gì.

- "Thôi, mình vô trong đi" Phong nói

Ở bên trong du thuyền đã được trang trí toàn bằng hoa bách hợp trắng và hoa hồng vàng.

- "Đẹp quá, cảm ơn anh."

Phong lái chiếc du thuyền ra khỏi bến, hôm nay gió thật nhẹ Lái đến gần dưới cầu Golden Gate, Phong tắt máy ngừng lại. Trên trời là sao sáng, bên kia là chiếc cầu thật đẹp, lại thêm bài nhạc Endless Love được mở nhỏ nhỏ chỉ đủ nghe. Tất cả tạo ra một khung cảnh thật thơ mộng và lãng mạn.

- "Tặng cho em, Phong đưa cho Diễm một cái hộp vuông được gói thật đẹp"

- "Mở ra đi"

Diễm mở ra cũng là một cái hộp âm nhạc bằng crystal, theo hình một chiếc đàn piano, cái nắp có thể mở được

Diễm cảm động.

- "Anh vẫn còn nhớ à, đây là hộp âm nhạc thứ 106 anh đã tặng cho em đó. Mai một khi anh được rảnh, mình ngồi nghe lại từng cái được không".

- "Được chứ, em mở nắp đàn ra đi"

Diễm mở nắp đàn ra, có một chiếc nhẫn kim cương thật lớn và đẹp. Phong lấy cái nhẫn ra,

- "Lấy anh nha, để cho anh chăm sóc cho em, có được không?"

- "Em... " Diễm ngập ngừng

- "Anh cho em vài ngày suy nghĩ được không?"

- "Được, cho dù bao lâu thì anh sẽ đợi em trả lời. Phong ôm Diễm vào lòng".

Đã 3 hôm Diễm vẫn chưa trả lời Phong. Diễm cứ cầm cái nhẫn ngồi suy nghĩ. Trâm Anh là chị họ thân nhất của Diễm cũng nóng lòng.

- "Chị không hiểu sao em còn phải suy nghĩ. Phong tốt lắm. Cơ hội chỉ đến một lần thôi, biết không. Nếu bỏ lỡ sau này em sẽ hối hận đó. Hay em còn nhớ đến Tiến hả Còn nghĩ đến làm gì, Tiến không đáng đâu."

Diễm lắc đầu

- "Không có đâu, em không có yêu Tiến, em nghĩ em yêu Tiến nhưng thật ra không phải. Em thích Tiến vì Tiến có vài điều giống Phong thôi"

- "Vậy tại sao em còn suy nghĩ."

Diễm đeo cái nhẫn vô tay, bật cười

- "Thì em cũng phải làm bộ suy nghĩ mà. Nếu trả lời mau quá anh Phong nghĩ em muốn lấy ảnh lắm, sẽ lên mặt đó."

- "Con quý, em có biết làm như vậy sẽ làm cho Phong hồi hộp đến đứng tim không?"

Tiếng điện thoại reo lên. Nam bắc phone

- "Hello, cái gì, bệnh viện nào."

Nhìn nét mặt lo lắng của Nam Diễm hỏi

- "Chuyện gì vậy anh Hai?"

- "Thằng Phong lái xe motorcycle bị lật, đang ở bệnh viện Alexander."

- "Cái gì", nghe đến đây Diễm đã vội chạy ra ngoài lấy xe

- "Diễm, khoan đã. Anh chưa nói hết" Nam gọi theo.

Nhưng Diễm đâu còn tâm trí nào để nghe. Trong đầu của Diễm toàn những hình ảnh Phong với chiếc motorcycle, rồi máu. Mồ hôi lạnh toát ra đầy tay Diễm. Diễm vượt qua mấy cái đèn đỏ, suýt nữa thì tông vô xe. Đến nhà thương, Diễm cũng không kịp đóng cửa xe, chạy thật nhanh vô. Đôi giày cao thật khó chạy làm Diễm vấp té trên nền đá sỏi. Diễm cảm thấy không đau gì, nên đứng dậy chạy nhanh vô phòng emergency.

Diễm hỏi được số phòng, trái tim Diễm đập thật mạnh không biết Phong có sao không. Diễm mở cửa phòng, trái tim của Diễm mới thở phào nhẹ nhõm. Phong đang ngồi trên giường. Phong tuy bị thương nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

- "Anh có sao không?"

- "Diễm! Anh không có sao. Chỉ bị thương ngoài da thôi"
 - "Anh thật không có sao, anh không gạt em chứ"
 - "Thật mà, em coi anh đâu có sao"
 - "Anh khiến cho em hết hồn đó, từ nay không cho anh lái motorcycle nữa."
- Phong nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Diễm, cầm lấy tay Diễm chàng nói
- "Được, từ nay bà xã nói gì anh sẽ nghe theo."
 - "Á," Diễm nhăn mặt
 - "Chuyện gì, Phong lật bàn tay của Diễm ra, lòng bàn tay bị trầy đã rỉ máu.
 - "Tại sao vậy? " Phong lo lắng hỏi,
 - "Lúc nãy em chạy vội quá nên bị vấp, chắc là tại lúc này em chóng tay xuống đất. "
 - "Đau lắm hả"

Diễm lắc đầu

- "Không có đau, chỉ cần anh không sao, em không thấy đau gì hết"
- "Xin lỗi em." Phong kéo Diễm vào lòng nhưng Diễm né ra
- "Coi chừng làm anh đau đó"

Phong cười

- "Ôm em cho dù đau cũng đáng mà."

Đám cưới của Diễm và Phong được tổ chức thật nhanh. Ông ngoại của Phong không được khoẻ nên để tránh chuyện không tốt xảy ra, ba mẹ Phong muốn đám cưới phải tổ càng nhanh càng tốt. Bố mẹ Diễm cũng không phản đối về chuyện này. Sau khi đám cưới Phong và Diễm sẽ ra ở riêng chứ không ở không ở nhà của ba mẹ Phong. Phong muốn có một thế giới của hai người. Mấy ngày gần ngày cưới các báo chí và đài phát thanh đều loan tin chúc mừng. Hai nhà ai cũng rộn ràng chuẩn bị Ở trong nhà Diễm, ai cũng được bố chia việc rành mạch nên làm rất mau và gọn gàng. Mấy người cousin của Diễm cũng được nhờ đến phụ giúp Diễm dọn đồ, Diễm cũng không ngờ mình nhiều đồ đến như vậy. Rốt cuộc thì mọi việc cũng xong, quần áo đã xếp hết. Mọi thứ đã sẵn sàng cho ngày mai. Diễm nhìn lại căn phòng lần cuối coi còn sót gì không.?

- "Không, cái gì cũng xếp hết rồi." Diễm thở nhẹ nhõm rồi bước xuống nhà. Ở dưới nhà, bố với anh Hai của Diễm còn đang bàn cãi về chuyện đề bàn thờ. Nam sắp nổi quạo vì để chỗ nào bố cũng chưa vừa ý. Còn mẹ thì đang căn dặn chị Thu về những món nhẹ lúc rước dâu.

- "Con dọn hết chưa?"

- "Dạ hết rồi, chỉ còn mấy cái hộp âm nhạc thôi, để lát con kiểm miến xộp lớt cho khỏi bẻ.

- "Còn cái rương gì trong phòng sách đó, con dọn chưa"

- "Cái rương hả, con quên mất, con đi dọn liền."

Diễm vô phòng sách, lấy cái rương trên tủ xuống. Diễm mở nắp rương, lấy những món đồ ra bàn. Tấm tranh vẽ hí họa của Diễm và Tiên lúc đi chơi ở Chinatown, cái máy bay mô hình ở hôm coi flight show, cái con thú bông mua ở Pier 39, còn những cuốn sách về viet văn. Diễm bỏ hết vô rương lại rồi đem xuống nhà. Diễm mở cái lò sưởi cho lửa cháy bùng bùng rồi từ từ bỏ từng cái một vô đốt.

Có tiếng bấm chuông hai ba lần rồi mà vẫn chưa ai ra mở cửa, Bình hỏi Nam,

- "11 giờ rồi còn ai đến nhà mình vậy?"

- Mày cứ ở đây thì làm sao biết ai, ra mở cửa đi. Nam la.

Bình vừa ra mở cửa vừa căn nhắc.

- "Sao anh không mở, chỉ biết nói em"

Nam nhìn ra,

- "Ê Phong, có thật hay không, ngày mai đã đám cưới rồi vẫn còn phải gặp mặt sao?"

Phong cười,

- "Có món quà cưới đem đến cho Diễm coi thôi."

- "Có vậy cũng đem đến cho con Diễm coi, mày thật làm mất mặt đàn ông quá đi, con em của tao dữ như vậy . Tao coi bộ mày sẽ bị nó bắt nạt rồi."

- "Anh dám nói xấu em, có tin em kể với chị Christine bí mật của anh không?"

- Thấy không, tao đâu có nói sai" Nam cười.

Diễm đứng ở cửa phòng sách nói ra"

- "Anh Phong vô đây đi"

- "Em đang làm gì vậy?"

- "Em đang xếp mấy cái hộp âm nhạc. Anh Nam mạnh tay lắm, để anh xếp em sợ bị bẻ"

- "Để đó đi Diễm, ngồi xuống đi anh có chuyện muốn nói với em."

Nhìn nét mặt của Phong quan trọng, Diễm cảm thấy lo lắng.

- "Có lẽ chuyện anh sắp nói đây sẽ làm anh hối hận suốt đời, nhưng anh không thể không nói ra. Anh có thể giả dối với tất cả mọi người, nhưng tình cảm của anh đối với em là thật. Anh không muốn thấy em sau này mỗi ngày sẽ đau khổ hay hối hận"

- "Chuyện gì vậy anh," Diễm nắm lấy tay Phong

Phong rút từ trong túi ra một cái bì thư

- "Lúc sáng có người đem đến phòng mạch cho anh cái này, em mở ra coi đi"

Diễm mở ra, thì ra là tấm check mà Phong đã viết cho Tiến

- "Tiến đã không có cash tấm check này. Anh biết em chia tay với Tiến vì nghĩ Tiến chỉ vì tiền, nhưng thật ra con người của Tiến không phải vậy. Anh không biết sao Tiến làm như vậy, nếu em cảm thấy hối hận thì mình có thể huỷ bỏ đám cưới."

Diễm ngồi yên trầm ngâm không nói gì.

- "Thì ra em thật hối hận à?" Giọng Phong thật buồn.

- "Thôi cũng tốt, anh thà em hối hận bây giờ còn hơn là sau này, để anh ra nói với chú."

Phong đứng dậy định ra ngoài. Nhưng Diễm đã choàng hai tay níu cổ chàng lại.

- "Em đang hối hận tại sao không chịu lấy anh sớm hơn"

- "Em nói gì." Mặt của Phong vẫn còn vẻ ngỡ ngàng.

- "Em giỡn với anh thôi, anh khờ."

- "Em làm cho anh đứng tim đó," Phong nói

Diễm cười, nàng hát mấy cọng tóc trên trán Phong qua một bên nói

- "Anh có biết anh đưa cho em coi tấm check này càng khiến em yêu anh hơn không? Em biết anh rất thật lòng với em. Em lại càng không có gì để hối hận vì em đã chọn được người tốt nhất rồi."

- "Nè, giúp em xếp mấy cái này đi, coi chừng bẻ đó"

- "Được, bà xã," Phong vui vẻ?

- "Sao mà nhiều quá vậy?"

- "Anh đã tặng cho em 106 cái đó."

- "Anh sẽ kêu người đến làm cho em một cái tủ kiếng thật đẹp, để trưng mấy cái hộp âm nhạc này được không?"

- "Cám ơn anh, ông xã."

Diễm xoay cái chốt bên dưới hộp âm nhạc. Bài hát endless love được phát ra, tiếng nhạc thật thánh thót du dương và êm dịu. Cuộc đời thật đẹp như tiếng của âm nhạc.

Hết!